

D 20686 E

DEN *danske* STJERNE

Nr. 8 · August 1967 · 116. Årgang

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 6 · August 1967 · 116. Arg.

INDHOLD

Det onde i vore dage og en advarsel til ungdommen. Af Præsident David O. McKay	217
Ærlig talt, Biskop, jeg fatter nu ikke helt inspirationen i dette. Fra det Præsiderende Biskopråd	222
Ingen underordnede afgørelser. Af Thomas S. Monson	224
Mig og disse "gyldne spørgsmål". Af Ara Belliston Richards	225
Tobak og menneskets ånd. Af W. Dean Belnap	238

Hjælpeforeningen

Personlig udvikling gennem Hjælpeforeningen. Af Gordon B. Hinckley	228
---	-----

Søndagsskolen

Øvelsessang	232
Nadververs for oktober	232
Howdan får vi vore elever til at blive ordets "Gørere"? Af Ernest Eberhard, jr.	234

Genealogi

De kan ikke blive fuldkomne uden os	237
---	-----

Gensidig Uddannelses Forening

Der er brug for dig. Af Carl W. Buehner	240
Gør dit personlige lederskab mere effektivt	241
Fra Missionens Præsidentskab. Af Don L. Christensen	246
Kirken Går Fremad	243

Børnenes Sider

Jeremy Jones nye kæledægg. Af Harriette S. Abels.	1
Ved du hvordan disse amerikanske lande fik deres navne?	3
Landsbyhelten. Af O. J. Robertson	4
Hvalpens sti Hvem er det? Find de to ting der hører sammen Trekant- gåde	8

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Jørgen W. Schmidt

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.-, pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Tryk:

Heinz Steingass, Neu-Isenburg, Deutschland

Layout og illustrationer:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Det inspirerende budskab

Det er vidunderligt at være forankret i sandheden.

Når man er forankret til et vidnesbyrd om, af Gud har talt i denne forvaltning, at Han har åbenbaret sin sandhed, er der kun meget lille fare for, at man vil blive flyttet fra sit sted ved en eller anden falsk teori eller en halv sandhed, eller en eller anden falsk anklage, som kan blive ført ind i ens liv.

Præsident David O. McKay

Det onde i vore dage og en advarsel til ungdommen

Tale af Præsident David O. McKay ved åbningsmødet under Generalkonferencen i Tabernaklet den 6. april 1967

Mine kære søskende! Det er med blandede følelser, at jeg nu til morgen byder Dem alle hjerteligt velkommen — De, som er samlet her i Tabernaklet, og alle som har stillet ind på dette åbningsmøde under Kirkens 137. årlige Konference.

Jeg anerkender med dyb taknemmelighed Herrens velsignelser, og udtrykker min dybeste taknemmelighed mod Kirkens medlemmer over hele verden for deres bønner for mig, hvad der har opretholdt og støttet mig.

Jeg er taknemmelig for Deres loyalitet og hengivenhed, og jeg ved, at vor Himmelske Fader finder behag i det uselviske arbejde, som funktionærer og lærere i stave og warder og enhver anden mand og kvinde, som hjælper med til at fremme sandhedens sag, udfører. De er i sandhed Herrens medtjenere, og jeg giver Dem alle mine velsignelser og min kærlighed.

• Det er et stort privilegium at være sammen med Dem og få del i den inspiration, som en Generalkonference i Kirken er. Møderne vil blive hørt vidt omkring, og det er mig en glæde at meddele, at under denne Konference vil vi indlede brugen af rumalderens meddelelsesmidler, når vi udbreder Evangeliets budskaber.

For første gang vil en radiotransmission af søndagens morgenmøde ved denne Konference blive sendt over havet via "Lani-Bird"-satellitten, i en bane 35 000 km over Stillehavet. Denne historiske transmission vil blive hørt på Hawaii — bestemmelsesstedet — seks tiendedele af et sekund efter at ordene er udtalt her i Tabernaklet, efter at være rejst over 160 000 km gennem rummet. På denne måde begynder vi at benytte endnu et stort meddelelsesmiddel i vor Himmelske Faders værk.

Det anslås, at April-konferencen vil blive set og hørt af den største tilhørerskare, som nogensinde har været vidne til hvad der foregår på en af Kirkens Generalkonferencer.

Vi lever sandelig i en vidunderlig tidsalder i historien, og Herrens værk sendes ud over verden på forunderlige måder. Vi anerkender Hans godhed og Hans velsignelser mod dette folk.

Men når jeg læser i de daglige aviser og blade om de tilstande, der eksisterer i verden omkring os, bliver jeg dybt bekymret. Jeg gad vide om vi er så opløst af vor personlige og alfor ofte selviske slæbten, at vi har glemt hvad Gud har gjort for os.

Har vi glemt de forjættelser Han har givet os, som vil bringe os både sejr og fred over det onde, hvis vi blot vil anerkende Herren efter Hans ord?

Det synes mig, at aldrig før er den ondes kræfter blevet opstillet i så dødbringende formation som de er nu. Der er kun få, som vil betvivle den kendsgerning, at vi lever i kritiske tider, og at mange mennesker har mistet deres fortøjninger og "kastes og drives hid og did . . . efter som vinden blæser, ved menneskers terningsespil, når de underfundigt forleder til vildfarelse." — (Efes. 4:14).

Satan og hans kræfter angriber de høje idealer og hellige standarder, som beskytter vor åndelighed, og som en af vore brødre for ganske nylig udtalte: "Han omringer os fuldstændigt ved at omgive os med lokkemidler og fristelser, som allerede har ødelagt høje standarder blandt mange mennesker i verden, og gennem hvilke han nu håber at kunne infiltrere vore rækker. Ved at gøre synden populær i verden håber han at gøre den lige så populær hos os. I verden omkring os falder de høje standarder og lave opstilles. Og der er kræfter i gang for slet ikke at have nogen standarder." — (Ledende artikel i Church News, 14. januar 1967.)

Blandt de grelle onder i vore dage er der to, som synes at være de mest skadelige, og som må tæmmes hvis vi vil bevare de sande kristne idealer. Det er: For det første en voksende tendens til at vænne ægteskabsløftet; og for det andet det moralske forfald og den voksende ungdomskriminalitet.

Jeg er meget lykkelig og dybt taknemmelig for den ophøjede type unge mænd og kvinder, der bliver opdraget i Kirken, og jeg erkender at der er mange værdige unge mænd og unge kvinder over hele verden.

Det er fordi jeg beundrer ungdommen og oprigtigt ønsker, at dens liv skal ledes på retfærdigheds, succes'ens og lykkens stier, at jeg henleder opmærksomheden på de truende farer, som klart ses i horisonten. Man kan ikke undgå at blive foruroliget over i de lokale aviser og tidsskrifter over

hele landet at lægge mærke til den stadig voksende bølge af forbrydelser. Selv børn bliver fordervet af den, og de unge gribes af dens malstrøm og bliver smittet til overmål af den.

J. Edgar Hoover, lederen af F.B.I., har gentagne gange advaret nationen mod den "skruede uden ende", som forbrysterbølgen er i dette land, idet han henleder opmærksomheden på den kendsgerning, at de unge forbydere er ansvarlige for 72% af det samlede antal der arresteres for forbrydelser, og at omkostningerne ved forbrydelserne i U.S.A. har nået den forbløffende sum af over 27 milliarder dollars om året!

Jeg henleder atter opmærksomheden på den udtalelse, som Mr. Hoover kom med ved en middag til ære for ham den 24. november 1964 i Chicago, Illinois:

"Hvilken grusom og ulykkelig kommentar om det moralske klima i dette store land! Den moralske styrke i vort land er svækket på foruroligende måde. Vi må vende tilbage til Guds lærdomme, hvis vi skal kurere denne sygdom.

"Disse chokerende statistikker, tilligemed publikums tilsyneladende ligegyldighed overfor dem, er tegn på den falske moral, som vi tolererer i dag. Det er en falsk kode, som er baseret på dyrkelsen af ting, som mennesket selv har skabt. Den er lige så ufuldkommen og svag som mennesket selv!

"Men hvis denne slags moralske klima bliver fanget af følelserne, kan det ikke give den støtte eller den styrke, som er så nødvendig, hvis vort land skal overleve. Denne nedbryden af vore moralske standarder kan kun gøre os krafteløse som et folk og som en nation."

Og dette kommer fra en mand, der sandsynligvis er vort lands førende autoritet med hensyn til forbrydelse.

Mange borgere er dybt foruroliget over den voksende kriminalitet, den høje skilsmisseprocent og de mange fødsler uden for ægteskab, det voksende antal tilfælde af kønssygdomme, skandalerne inden for embedsvæsenet, og andre symptomer på privat og offentligt uærlighed.

Findes der et moralsk sammenbrud? Er der grund til uro? Verden er på vagt over for os, og de statistikker vi læser om er i sandhed frygtindgydende, og de er en højst nødvendig advarsel. Jeg tror, at alle loyale borgere er alvorligt bekymrede over den umoral, mangel på respekt for lov og orden, som svækker vore lande.

Kirkens mission er at formindske og, om muligt, fjerne disse "onder" fra verden. Det er ganske klart, at vi har behov for en forenet styrke til at fjerne disse onder.

En sådan forenet styrke, et sådant ideal er Jesu Kristi Evangelium, som det blev gengivet gennem Profeten Joseph Smith. Det forklarer menneskets liv og formålet med det, og har i sig de nødvendige frelsende elementer, de ædle idealer og den åndelige højnelse, som menneskets hjerte længes efter.

Rettænkende, oprigtige mænd og kvinder overalt har det ønske at fjerne de onde elementer, som bestandig opløser samfundet, fra vort fællesskab — spiritusproblemet med dets drukkenskab, narkotikavanan med alle de onder den fører med sig, umoral, fattigdom, etc. Kirken søger at gøre både hjemmet og dets omgivelser bedre og mere strålende.

Fjenden er aktiv. Han er listig og villig, og søger enhver lejlighed til at underminere Kirkens grundvold, og slår til hvorsomhelst det er muligt at svække eller ødelægge. Gud har givet hver eneste normal person "valgfrihed". Vor moralske og åndelige fremgang afhænger af den brug vi gør af denne frihed.

I den mest betagende bøn, der nogensinde er øsendt, bad Jesus for sine disciple den nat da Han stod overfor Gethsemane, idet Han sagde til sin Fader:

"Jeg er ikke mere i verden, men de er i verden . . . og jeg kommer til dig . . ."

"Jeg har givet dem dit ord; og verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden.

"Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde." (Johs. 17:11, 14—15)

Han bad heller ikke for sine disciple alene, men, som Han sagde:

"Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres (disciplenes) ord kommer til tro på mig." (Johs. 17:20.)

I denne tekst ligger det klart underforstået hvad der er det guddommelige formål med at mennesket er i denne dødelige tilværelse. Dette formål bliver udtrykkelig fremsat i Abrahams Bog af den Evige Fader til Hans med-intelligenser på følgende måde:

"Vi vil . . . danne en jord, hvorpå disse (de organiserede intelligenser) kan bo;

"Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem." (Den kostelige Perle, Abraham 3:24—25)

Og således er vor plads i denne verden guddommeligt valgt. Vi skal ikke være udenfor den. Kristus selv bad, at vi ikke skulle tages ud af den.

Der kan ikke være megen tvivl om, at krig og materialistisk videnskab har haft en døbringende virkning på de moralske følelser hos altfor mange af vore unge. En bestemt kritik går så langt som til at sige: "Selv-interesse alene bliver tilbage som motiv, og fornøjelser som det eneste mål i livet."

Det er forældrenes og Kirkens pligt ikke blot at undervise de unge, men også at vise dem, at det at leve et liv i sandhed og moralsk renhed bringer glæde og lykke, medens overtrædelse af moralske og sociale love kun resulterer i utilfredshed, sorg og, hvis man går til yderligheder, nedværdigelse.

Mennesket har en dobbelt natur — den ene har forbindelse med det jordiske eller dyriske liv; den anden med det åndelige liv, beslægtet med det guddommelige. Menneskets legeme er kun det tabernakel, hvori hans ånd dvæler.

Mange, ja, altfor mange, er tilbøjelige til at betragte legemet som mennesket, og som følge deraf går deres anstrengelser ud på at tilfredsstille legemets fornøjelser, dets lyster, dets ønsker, dets lidenskaber. Altfor få erkender, at det virkelige menneske er en udødelig sjæl, hvilken "intelligens eller sandheds lys" blev gjort levende som en individuel enhed, før legemet blev avlet, og at denne åndelige enhed, med alle sine særegne træk, vil fortsætte, efter at legemet er ophørt med at være i sin jordiske tilværelse.

Om et menneske vil vedblive at være tilfreds med det vi betegner som den dyriske verden, tilfreds med det som den dyriske verden vil give ham, og give efter for sine lysters og lidenskabers luner og glide længere og længere ind i nydelsens rige, eller om han, gennem selvbeherskelse, hæver sig mod de intellektuelle, moralske og åndelige nydelse, afhænger af det valgt han træffer hver dag — ja, hver time i sit liv.

”Mennesket har to skabere”, siger William George Jordan, ”sin Gud og sig selv. Den første Skaber forsyner ham med livets råmaterialer — de love og regler, hvormed han kan danne det liv han selv vil. Den anden skaber — ham selv — har vidunderlige kræfter, som han sjældent er klar over. Det er det som mennesket skaber selv, der tæller.”

Vi behøver ikke lukke vore øjne for den kendsgerning, at altfor mange af vore unge mennesker siger ja til det fysiske kald, fordi det synes let og naturligt at gøre det. Altfor mange søger forgæves en genvej til lykken.

Man bør altid huske på, at det som er det mest værdifulde i livet kræver ihærdigt arbejde. Hvis et menneske søger noget for intet og skyer arbejdet, er han ikke i stand til at modstå fristelse.

Altfor mange foretrækker at leve i sus og dus på de laveste dyriske planer i livet, fremfor at stræbe efter de højere og bedre ting i livet. De mennesker, som dømmes deres vilje til at være i deres lysters tjeneste, må lide straffen.

Charles Wagner siger i ”The Simple Life” om dem, som har dømt deres vilje til at være i deres lysters tjeneste: ”Jeg har lyttet til hvad livet siger, og har nedskrevet, således som jeg har hørt dem, nogle af de sandheder som giver genlyd overalt. Har drikkere, opfindsomt som det er af nye drikke, fundet midlet til at slukke tørst? Slet ikke. Det kan snarere kaldes den kunst at gøre tørst uudslukkelig. Fri tøjlesløshed, slukker det følelsernes brænden? Nej, det forgifter den, forandrer et naturligt ønske til en sygelig besættelse og gør det til den dominerende lidenskab. Lad din trang beherske dig, forkæl den, og du vil se at den forøges ligesom insekterne i solen. Jo mere du giver den, jo mere kræver den. Den, som søger efter lykke i materiel fremgang alene, er uden fornuft.”

Der fortælles, at en bestemt romersk kejser tilbed en belønning til enhver, som ville opfinde en ny fornøjelse. Nero satte ild på Rom blot for den fornøjelse at have en ny form for forlystelse. Rom faldt på grund af ekstravagance, luksus og udsvevelser. I det personlige liv, så vel som i folkets liv, er der usvigelige tegn på forfald og forarmelse.

I sandhed —

”Thi den, der sår i sit kød, skal høste fordærvelse af kødet, men den, der sår i ånden, skal høste evigt liv af ånden.”
(Gal. 6:8)

I deres længsel efter at fornøje sig bliver unge mennesker ofte fristet til at hengive sig til de ting, som kun appellerer til den laveste side af menneskeheden; heraf er de fem mest almindelige:

1. Vulgaritet og uanstændighed;
2. Drikkere og brug af narkotika og nu det særligt ødelæggende LSD, især blandt de unge;
3. Ukyskhed;
4. Illoyalitet;
5. Uærbødhed.

Det er rigtigt, ja, i virkeligheden nødvendigt, for vore unge menneskers lykke, at de kommer sammen ved selskaber, men det er tegn på dårlig moral, når de for morskabs skyld må tage deres tilflugt til fysiske stimulanser og nedværdigelse. Den slags nydelse svækker og nedbryder karakteren, misrekommanderer familiens navn, berøver den fremtidige hustru eller ægtemand en uvurderlig skat, og sår en sæd, som vil modnes til bitter frugt og ægte-skabelig mistro, elendighed og skilsmisse.

En pige, som ofrer sin selvrespekt for popularitet i selskabslivet, nedbryder den sande kvindelighed. En pletfri karakter, grundlagt på evnen til at sige ”nej” i overværelse af dem, der spotter og håner, viser respekt og kærlighed hos mænd og kvinder, hvis mening er mest værdifuld.

Drikkere, brug af narkotika, og umoralske selskaber, skaber en omgangskreds, hvor den moralske følelse bliver sløvet, og tøjlesløs lidenskab får overmagten. Så bliver det let at tage det sidste skridt nedad mod moralsk vanære.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er der kun én moralstandard. Ingen ung mand har mere ret til at så sine vildskud i sin ungdom end en pige har.

Den, som er ukysk i sin første manddom, er usand mod den tillid, som pigens forældre viser ham, og den pige som er ukysk i sin ungdom, er usand mod sin fremtidige mand, og lægger grundvolden til ulykkelige forhold i hjemmet, mistro og disharmoni.

Tag jer ikke af de lærere, som opmuntrer til promiskuitet og selvtilfredsstillelse. Husk blot på den evige sandhed, at kyskhed er en dyd, som skal værdsættes som en af de ædleste ting man kan opnå i livet.

I disse dage, hvor anstændighed er skubbet i baggrunden, og kyskhed betragtes som en umoderne dyd, appellerer jeg især til forældrene, og til mine medlærere, både indenfor og udenfor Kirken, om at lære de unge at holde deres sjæl uspolet og ubesmittet af denne og andre nedbrydende synder, hvis følger vil ramme og hjemløse dem i deres inderste, indtil deres samvittighed brændemærkes og deres karakter bliver smudsig.

Et kysk, ikke et lastefuld, liv er kilden til virkelig manddom. Prøven på sand kvindelighed kommer, når kvinden står uskyldig i kyskhedens gård. Kronen på alle egenskaber er denne, kvindelighedens kosteligste dyd. Det er den vigtigste del af grundlaget for et lykkeligt ægteskabeligt liv og er kilden til slægtens styrke og fortsatte beståen.

Sundhed, lykke, sjælefred og en god karakter kommer gennem selvbeherskelse. Det eneste, som stiller mennesket over dyret på marken er, at han ejer åndelige gaver. Menneskets jordiske tilværelse er kun en prøve på, om han vil koncentrere sine anstrengelser, sit sind, sin sjæl, om de ting, som kan bidrage til hans fysiske instinkters og lidenskaber trøst og tilfredsstillelse, eller om han vil gøre erhvervelsen af åndelige egenskaber til sit livs mål og hensigt.

Frølerens bestandige ønske og arbejde var at indpode rigtige tanker, rene motiver, ædle idealer i sindet, og han vidste, at rigtige ord og gerninger uundgåeligt ville følge. Han lærte os, og moderne psykologi og fysiologi bekræfter det, at had og jalousi, og andre onde lidenskaber, ødelægger et menneskes fysiske kraft og effektivitet.

Intet menneske kan være ulydig mod Guds ord og ikke lide ved at være det. Hvad et menneske be-

standig tænker på, bestemmer hans handlinger, når lejlighed og opfordring byder sig. Et menneskes reaktion på sine lyster og indskydelser, når de vækkes, angiver målet på dette menneskes karakter. Ved disse reaktioner afsløres menneskets kraft til at beherske sig eller hans tvungne afmagt til at give efter.

Brødre og søstre, åndelighed er bevidstheden om sejr over sig selv, og om samvær med det Uendelige. Åndelighed tilskynder en til at overvinde vanskeligheder og erhverve mere og mere styrke. At føle, at ens egenskaber udfolder sig og at sandhed udvider sjælen er en af livets ædleste oplevelser.

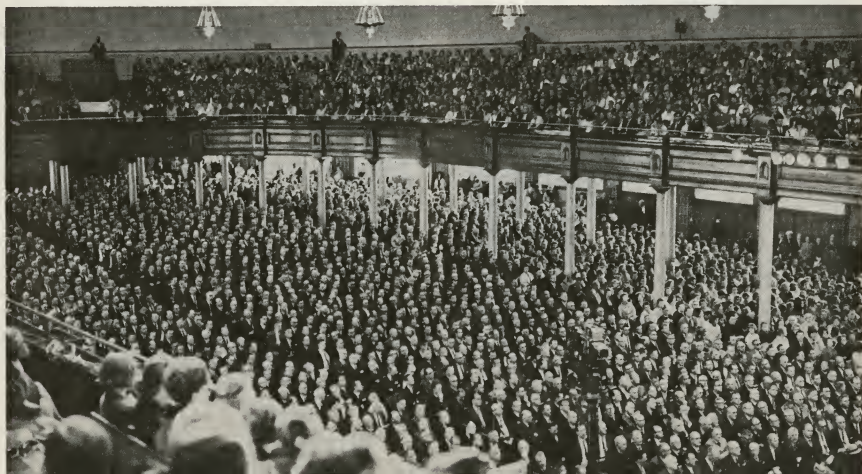
At være "ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle" er egenskaber, som bidrager til åndelighed, det højeste sjælen kan nå. Det er det guddommelige i mennesket, den højeste, største gave, som gør ham til konge over alle skabte ting, den eneste endelige egenskab, som hæver ham over alle andre dyr.

Guddommelig er den formaning og den forjættelse, som blev givet til Profeten Joseph Smith:

"Pryd altid dine tanker med dyd;" (en vidunderlig udtalelse) — "da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.

"Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed." (Lære og Pagter 121:45—46)

Gud hjælpe os til at overholde denne formaning og følge de idealer, som Kirken har oprettet ved direkte åbenbaring i vore dage, det beder jeg i Jesu Křsti navn. Amen.

Ærlig talt, Biskop, jeg fatter nu ikke helt inspirationen i dette

● Det hele syntes at nå et højdepunkt straks efter aftenmaden. Det var biskoppens bedste stund, hvor han tillod sig at blive siddende lidt længere ved bordet, nogle minutter tilbragt i hyggelig sludder med sin kone. Hun var netop ved at samle tallerkenerne sammen, og idet hun rakte hen over børnenes glas, standsede hun, rynkede panden let: "Det er vel nok en skam at Larsons flytter, ikke? Jeg vidste ikke noget om det lige til i morges i Hjælpeforeningen."

Hun ventede på hans reaktion. "Du vidste det, selvfølgelig?" Men biskoppen mumlede blot utydeligt. Han nægtede at indrømme, at hun havde overrasket ham fuldstændig uvidende om, at hans entusiastiske G.U.F.-forstander var i færd med at forlade wardet. Han fortsatte med at lege med sin gaffel, skrabe de tiloversblevne krummer sammen, mens han grundede over denne foruroligende vending af begivenhederne. Netop sidste søndag havde biskoprådet ønsket sig selv tillykke med endelig at have fået G.U.F. fuldstændig organiseret, og nu . . .

Da telefonen ringede, genkendte han straks stavspræsidentens stemme: ". . . det er rigtigt, biskop. Med de to nye warder har vi fået tilladelse til at vælge nogle reservemedlemmer til højrådet. Jeg syntes, De burde vide det, før vi kalder broder Vance. Jeg er helt klar over, hvor betydningsfuld han har været som præsident for ældsternes kvorum. Men dette vil rumme store muligheder for ham."

Biskoppen var for klog og velskolet til at gå imod præsidenten, faktisk glædede han sig på broder Vance's vegne. Men det ville betyde, at han måtte reorganisere wardet endnu engang. Han begyndte i tankerne at gennemgå sit præstedømme-lederskab, mens stemmen i den anden ende af telefonen fortsatte: ". . . skønt det jo tilkommer Det melkisedekske Præstedømmes stavs-komité at udpege en ny kvorum-præsident, vil vi helst samarbejde med vore biskopper. Hvis De kan foreslå nogle navne, vil jeg gerne have dem senest tirsdag aften, så jeg kan bringe dem til højrådet næste søndag morgen."

Det sidste slag kom nogle minutter senere fra biskoppens rådgiver, der kom over for at tale om G.U.F.'s reorganisering: "Åh — det er sandt — broder Page bad mig tale med Dem angående hans nye job. Som repræsentant vil han formentlig være bortrejst hver tredje uge, i det mindste i det første år, og han mente, vi måske ville ønske at afløse ham. Han er vel snart den bedste kvorum-rådgiver, vi nogensinde har haft."

De sad og snakkede til sent på aftenen, opsummerende alt det, der pludselig var hændet. Senere erindrede biskoppen, at hans rådgiver havde sat fingeren på problemets ømme punkt, da han sagde: "De ved jo nok, at vi plejede at have masser af aktive familier — før de delte wardet. Det synes mig næsten, som om den anden halvdel skummede fløden af lederemnerne. Og hvad er det vi ender med? Trøgttyve Senior Aronskel!"

"Aronske Præstedømme for voksne," korrigerede biskoppen. "Den nye håndbog benævner dem Aronske Præstedømme for voksne."

"Nåh-ja, Aronske Præstedømme for voksne," sagde rådgiveren langsomt. Hans stemme var træt, da han sluttede. "Man kan forandre deres navn; men det ændrer ikke det faktum, at de er en møllesten om vores hals. Vi trænger til ledere, og hvad har vi? Vi har 23 mænd, af hvilke mange endog nægter at følge. Ærligt sagt, jeg kunne nu aldrig rigtig få øje på inspirationen i at dele wardet."

Disse sidste ord forblev i biskoppens tanker hele ugen. De irriterede ham i begyndelsen, men så huskede han på, at hans rådgiver — god, trofast, hårdtarbejdende — havde været hos ham i lang tid og kunne muligvis ikke så nemt glemme de gyldne dage før delingen, da de havde en overflod af aktive brødre.

Biskoppen var uvillig til at inddrømme, at delingen var foretaget uden inspiration. Havde han ikke ovenikøbet selv anbefalet den til stavspræsidenten? Men nu så det ud til at give bagslag på en eller anden måde. Han søgte febrilsk efter et svar.

Biskoppen kaldte sine rådgivere sammen til et ekstramøde. Han sprang lige ud i det: "Brødre, der er gået kludder i det på grund af, at vi mangler lederemner, og jeg skal gerne inddrømme, at jeg har været lidt desorienteret. Jeg har imidlertid gennemtænkt problemet grundigt i flere dage, ligesom jeg også har holdt bøn om det." Pludselig blev han klar over, at de begge så yderst alvorlige ud, så han smilede opmuntrende.

"Jeg har endda spekuleret på, om vi bar os forkert ad ved at dele det gamle ward. Men hør nu her: vort problem er lederskab. Men lad os tage et skridt videre. Lederskab er præstedømme. Der er den virkelige grund til vor vanskelighed — vi mangler præstedømme!"

Anden rådgiveren rynkede panden og sagde: "Ja, i hvert fald Det Melkisedekske Præstedømme. Talte vi ikke 23 Senior Aronske familier forleden dag?"

"Aronske Præstedømme for voksne," afbrød første-rådgiveren. "Det er deres ny benævnelse — Aronske Præstedømme for voksne."

"Nå-nå, men et nyt navn vil ikke gøre dem til en bedre hjælp for os. De er stadig de samme, lidet fremtrædende mænd. De vil stadig ikke hjælpe os at løse vort lederskabsproblem."

"Det er jeg ikke enig med jer i!" udbrød biskoppen. "Jeg tror, vi her befinder os i en inspirerende situation. Se på forholdene: Her er vi i desperat behov for gode, aktive ledere, og hvad vi har, er i virkeligheden gode ledere, som blot er passive. Jeg foreslår at vi gennemgår vor liste over medlemmer i Det Aronske Præstedømme for voksne, og vi vil opdatere, at vi har nogle fremragende mænd i vor nærhed. Broder Miller er direktør i sit selskab; broder Halvorson var kaptajn i marinen; og jeg har lige læst, at dr. Murphy har modtaget en kolossal forskningsgaranti af regeringen i Washington. Jo, vi har et stort reservefond af lederemner, som blot venter på at få stillinger."

Men første-rådgiveren løftede hånden. "Lige et øjeblik, biskop. Vi er alle klare over vore Senior . . . æh — Aronske Præstedømme for voksnes kapaciteter. Vi har

FOR BISKOPPER OG GRENSPRÆSIDENTER

FRA DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

altid vidst, at de kunne udføre et betydeligt bidrag til Herrens arbejde, hvis vi blot kunne få dem interesserede og gjort aktive. På et eller andet tidspunkt har vi alle været i så nært samarbejde med dem, som de ville tillade os for at forsøge at bringe dem ind i et fuldstændigt broderskab. Vi har ladet nogle af vore bedste mænd forsøge, men kun set en meget lille fremgang. Det er faktisk et af de mest utaknemmelige job i Kirken." Rådgiveren lænede sig tilbage; han havde sagt sin mening.

Men biskoppen smilede endnu mere end før. Han kendte hemmeligheden. Han havde gennemtænkt den; han havde udarbejdet den på papiret. Han vidste, han havde ret. "Hvad du siger, er sandt. Jeg er enig med dig. Men jeg fastholder, at ingen af os hidtil har haft den rette forståelse af, hvad disse brødre kunne gøre, hvis de rette bevægrunde blev præsenteret for dem. Ganske vist har vi forsøgt at aktivisere dem — med husmøder, med specielle kurser. Men vi har aldrig tilbudt dem en betydende stilling; vi har aldrig forsøgt at undervise dem gennem praktisk erfaring. Vi har aldrig bedt nogen af dem om virkelig at arbejde i vore programmer. Og hvorfor?" Biskoppens smil forsvandt, og han kneb øjnene sammen. "Fordi vi havde rigeligt aktivt lederskab, næsten for mange aktive brødre, der besatte alle de gode stillinger, wardet kunne tilbyde, og lidt til."

Han pegede på ward-organisationsoversigten, der hang på væggen. "Nu, da vi er blevet delt, er vi i vanskeligheder. Vi har brug for disse passive brødre; de kan gøre noget for os. Og medens de gør det, vil de opdage, hvor meget de selv trænger til os, til Kirken og Herren."

Biskoppen fortsatte: "Jeg har gennemgået den nye Aronske Præstedømme for voksne håndbog. Jeg har understreget dele i den, som for eksempel "lære gennem aktivitet" og "undervisningserfaringer". Det synes mig — og jeg ønsker at høre jeres råd om dette — at hvis vi kunne få disse passive brødre anbragte i nøglestillinger, side om side med vore aktive ledere, at vi da ikke, når de har fået smag på Kirkens arbejde, vil være nødsaget til at bygge luftkasteller mere. De vil være i stand til at føle som vi."

"Et øjeblik," sagde første-rådgiveren. "Er du i færd med at foreslå at, for eksempel, gør Dr. Murphy til G.U.F.-forstander?"

Men biskoppen havde svaret parat. "Nej, men han ville være en storartet assistent i søndagskolebestyrelsen, især hvis vi kan overbevise ham om, at der er brug for ham."

"Selvfølgelig", sagde den anden rådgiver. "Hvis vi flyttede Keith Nelson ind som forstuder, kunne vi foreslå ham, at dr. Murphy kunne blive en udmærket assistent."

Dr. Murphy smilede venligt, mens han trykkede biskoppens hånd og ledsagede ham ind i dagligstuen. "Ja, lad os nu se, biskop. Det er vist lige syv måneder siden De kaldte mig til arbejde i søndagskolen, og jeg regner med, at vi har betalt tiende de sidste tre eller fire måneder. Er det ikke rigtigt, Mary? Vi syntes begge to, at det

nu var ved tiden, at vi kunne bede Dem besøge os og tempælle os, hvad det næste er, vi skal gøre for at få den tempælanbefaling."

En hyggelig stemning syntes at brede sig over stuen. Biskoppen følte at dette hjem, dette ægteskab havde opnået en ny lykke.

"Det eneste jeg er lidt ked af ved at blive ældste, er at jeg så må forlade vor præstedømmeklasse. Jeg tror, vi har den bedste Senior-Aronske gruppe i staven."

"Aronske Præstedømme for voksne," rettede hans hustru mildt. "Det er deres nye navn: Aronske Præstedømme for voksne." ○

Ingen underordnede afgørelser

Ingen afgørelse, som unge sidste dages hellige træffer, er underordnet eller uvæsentlig, for afgørelser bestemmer vor fremgang på vejen til evigt liv.

Kunne I lide at høre om en missionær, som blev tilskyndet til at træffe et klogt valg? Han var ny i arbejdet og fik til opgave at arbejde i byen Oshawa, Ontario, Canada, med en erfaren missionær som kammerat. De kom til en familie ved navn Pollard. De bankede på, og hr. Pollard bød dem indenfor. Han opfordrede dem til at komme frem med deres materiale. Efter at han havde hørt deres budskab, og efter at han havde holdt bøn med dem, syntes det som om djævelens ånd kom over ham, og han skældte ældsternerne ud og bad dem gå og ikke komme tilbage igen. Da han viste dem døren, sagde han: "I kan alligevel ikke sige mig, at I virkelig tror på, at Joseph Smith er en Guds profet." Døren smækkede i bag dem. De to modløse missionærer gik bort.

Denne unge missionær vendte sig til sin senior-kammerat og sagde: "Vi svarede ikke på hr. Pollards spørgsmål."

Senior-kammeraten forklarede det unyttige i at prøve på at vende tilbage.

Men den unge ældste sagde: "Jeg går tilbage. Jeg vil ikke føle mig godt tilpas, før jeg har gjort det."

Fra en tale af Thomas S. Monson af De Tolvs Råd

De vendte tilbage til hr. Pollards hus og bankede på. Han åbnede døren og sagde: "Jeg syntes jeg sagde at I to fyre skulle gå."

Den næste afgørelse krævede al den karakterstyrke og al den kraft, som denne unge mand kunne opdrive, for hans senior-kammerat gav han ikke megen hjælp. Jeg hørte hr. Pollard selv beskrive oplevelsen. Han sagde: "Den missionær så mig lige i øjnene. Han tøvede et øjeblik, og så sagde han: 'Hr. Pollard, da vi forlod Deres hjem, kom De med den udtalelse, at vi i virkeligheden ikke troede på, at Joseph Smith var en Guds profet. Hr. Pollard, jeg vil gerne have De skal vide, at jeg ved, at Joseph Smith var

en Guds profet, og at dette værk er sandt."

Efter denne erklæring gik missionærerne. Hr. Pollard fortalte mig senere, at hele resten af dagen og aftenen blev han ved med at høre disse ord give genlyd i sine ører: "Jeg ved, at Joseph Smith var en Guds profet. Jeg ved det. Jeg ved det. Jeg ved det."

Den næste morgen ringede han til missionærerne og bad dem om at komme tilbage. De vendte tilbage til hans hjem og lærte ham evangeliet. De lærte hans hustru evangeliet. De lærte hans børn evangeliet. De blev allesammen medlemmer af Kirken. Hvis I kunne have ledsaget mig til den distriktskonference, jeg overværede for nogle få år siden, og hørt denne mand rejse sig og takke sin Himmelske Fader for det valg som en ung missionær traf, da han vendte tilbage og bar sit vidnesbyrd, ville I, mine brødre og søstre, altid være ivrige efter at "vælge det rette, når et valg lå foran jer."

Mig og disse "gyldne spørgsmål"

AF ARA BELLISTON RICHARDS

Vor profet og præsident har sagt: "Hvert medlem en missionær". Dette er ikke blot en ubetydelig udtalelse eller et forslag, som man skal følge af bare lydighed. Det er en befaling fra vor himmelske Fader om at hjælpe til med at udføre hans værk i disse sidste dage. Og for at udføre dette værk er der blevet foreslået to "gyldne spørgsmål": Hvad ved De om Mormonkirken? Kunne De tænke Dem at vide mere?

Jeg ønskede da tro, at jeg var frtaget for dette guddommelige krav. Jeg gik, trods alt, og ventede vort syvende barn. Vort ældste barn var kun seks år gammelt.

Vi var lige flyttet ind i en ny kommune. Mit ansvar i Kirken og hjemmet slugte al min energi. Desuden fik en uklar, afskrækkende følelse af frygt mig til at finde mine undskyldninger gyldige.

Da jeg imidlertid befandt mig i et nyt hverv i Kirken, blev jeg mindet om et stille de "gyldne spørgsmål". Man lovede mig, at mange mennesker ville komme til Kirken, hvis jeg gjorde det. Der kunne ikke længere være nogen strid i mit indre om det. Jeg måtte finde en måde, hvorpå jeg kunne være trofast mod Herrens vilje.

Ved at undersøge mine muligheder for at gøre andre bekendt med Evangeliet, gik det op for mig, at mange ubudne gæster kom til min dør. Dem kunne jeg jo spørge. Så da døren fra Avon dukkede op, inviterede jeg hende indenfor, og efter en kort tids snakken, sagde jeg: "Jeg er Mormon".

Hun optog hurtigt samtalen og besvarede det første af de "gyldne

spørgsmål" uden at være blevet spurgt. "Ah", sagde hun "hele vores familie er katolikker. Men vi har en fjern slægtning, som giftede sig med en Mormonpige. Hele vores familie beundrer hende på grund af hendes idealer. Jeg har også en Mormonbekendt, som mistede et ben. Hun finder stadig håb og glæde og tilfredshed på grund af sin tro på dette liv og på det, der kommer."

Det ville have været så logisk at sige: "Kunne De tænke Dem at høre mere om Kirken?" Men på grund af generthed og uerfarenhed svarede jeg: "Ja, man har store reserver i krisetider." Så gik vi over til hendes forretninger, og få minutter senere var hun borte.

Jeg var vred på mig selv. Hun havde overrasket mig. Jeg havde endnu ikke lært, hvordan jeg skulle administrere mine muligheder. Jeg havde heller ikke gjort mig det klart, at Kirken skabte så store forandringer i ens liv, som hendes eksempler antydte. Jeg var ikke rede til det ansvar at være så forskellig fra hende og andre omkring mig. Jeg måtte igenem en stor modenhedsproces.

Snart kom repræsentanten fra byens folkerogister til vor dør. Efter at have besvaret et af hendes spørgsmål indskød jeg: "Og vi er Mormoner. Hvad ved De om Mormonkirken?"

Hun svarede: "Tjah, ikke ret meget."

"Kunne De tænke Dem at vide mere?" spurgte jeg hurtigt.

Hun så ud til at blive meget bæret, som om jeg havde bedt hende at blive min personlige veninde. Det havde jeg jo i virkeligheden også — og

meget mere end det. Men hun sagde: "Nej, ikke lige nu, jeg mødes med missionærer fra en anden Kirke. Da de bankede på min dør for kort tid

sidens, begyndte jeg at mødes med dem." Hun takkede mig mange gange for at have spurgt hende, og hun gav udtryk for nogle af sine problemer og følelser. I nogle få øjeblikke følte vi et vist slægtskab, et kærlighedens bånd.

Den oplevelse gav mig mod til at forfølge min plan, og jeg har prøvet at stille de gyldne spørgsmål til alle fremmede, der kom til vor dør. Jeg har besluttet mig til at spørge dem, før jeg nogensinde har drejet dørhåndtaget — og det er bemærkelsesværdigt, at der aldrig har udviklet sig noget anspændt forhold. For at holde mit mod oppe til at gøre dette har jeg imidlertid gjort mig det klart, at (1) jeg har lige så megen ret til at tale om mine varer, som de har til at tale om deres. (2) Evangeliet er vigtigt nok til at afbyrde selv de travleste mennesker. (3) Det er trods alt dem, der er kommet til min dør. (4) Jeg ser dem måske aldrig igen.

En anden ting, jeg kunne benytte mig af, var telefonen. Jeg blev uophør-

ligt plaget af reklameopringninger, der altid syntes at komme, når jeg havde mest travlt. Min mand fremhævede, at jeg lod nogle muligheder gå fra mig. Hver gang telefonen ringede, (medmindre det var et medlem af Kirken, der ringede) var vejen åben for de "gyldne spørgsmål". Det var både en mulighed for at være missionær og samtidig en måde, hvorpå man kunne gøre mange ellers ubejlelige telefonopringninger formålstjenlige.

Kort tid efter ringede en dame, som ville have mig til at købe nogle

børnebilleder. Jeg sagde: "Nej, jeg er ikke interesseret. Men hvad ved De om Mormonkirken?" "Ikke meget". "Kunne De tænke Dem at vide mere?" "Ja", svarede hun.

Jeg blev næsten afsindig. Hvad skulle jeg nu gøre? Alt hvad jeg kunne komme i tanker om, var, at missionærerne havde sagt, at jeg skulle arrangere et husmøde med både undersøgerne og missionærerne i mit hjem. Jeg kendte ikke denne kvinde. Jeg blev forfjamsket, jeg inviterede hende til sammen med sin mand at besøge os, og hun noterede omhyggeligt vort navn og adresse. Hun syntes virkelig at være interesseret i Kirken. Imidlertid hørte vi aldrig fra hende, som man kunne have forudsagt.

Jeg tænkte over dette i lang tid. Jeg skulle have sagt: "Udmærket, giv mig Deres navn og adresse, så vil jeg lade nogle af Kirkens repræsentanter besøge Dem." Så havde det ikke været hende, der skulle tage initiativet.

Jeg følte, at jeg havde mistet noget, så jeg ringede til en sød søster,

som havde meget med missionærarbejde at gøre. Men til min store overraskelse syntes hun, da hun havde fået beskud om mine planer, at jeg var helt uforskammet. Hun bebrejdede mig, at jeg afbrød og tog tiden fra dem, der prøvede at skabe sig et levebrød.

Jeg spurgte min mand, og vi ræsonnerede som så: Var muligheden for at modtage Evangeliet ikke også en lille smule af den anden telefonabonnents tid værd? Var kendskabet til, hvad man levede for, ikke mere værd end de få øjeblikke, det tog fra arbejdstidens timer? Og, set fra et helt andet synspunkt, afbrød alle, der ringede op, ikke også min tankerække? Afbrød de ikke også min travle arbejdsplan? Jeg følte, at jeg kunne svare "ja" til alle disse spørgsmål, derfor forekom det mig at være min bedste mulighed for at udføre en befaling.

Med denne hensigt fast forankret i mit hjerte og mine tanker fortsatte jeg med at stille de "gyldne spørgsmål" i telefonen.

Men jeg lærte stadig noget nyt. Jeg opdagede, at medmindre jeg stillede spørgsmålene i samme sætning, som jeg besvarede spørgsmålene fra den, der ringede op, ville jeg miste muligheden. Ellers ville den pågældende allerede have de oplysninger, han ønskede og ville lægge røret på uden at blive klar over, at jeg havde noget at spørge ham om.

Nogle af mine bedste fremgangsmåder var følgende: "Nej, men hvad ved De om Mormonkirken?" Eller: "Nu, da De har stillet mig et spørgsmål, så lad mig stille Dem et. Hvad ved De om Mormonkirken?"

Jeg begyndte snart at se mig om efter andre muligheder. I den anledning besluttede jeg mig til at stille de "gyldne spørgsmål" til sælgerne i frugt- og grøntsagsforretningerne. Jeg lærte snart, at sælgerne havde mere tid uden for myldretiden. Jeg bemærkede også, at jeg gik glip af mange chancer ved ikke at prøve på at liste spørgsmålene ind i samtalen. Medmindre jeg stillede spørgsmålene lige efter, at jeg var begyndt at blive ekspederet, ville andre opgaver eller kunder optage den handlendes opmærksomhed.

En kold efterårsaften, da hele familien var ude på en køretur i bilen, standede vi ved en kiosk. Jeg blev i bilen sammen med børnene, min mand stod ud, og jeg mindede ham om at stille de "gyldne spørgsmål". Derfor sagde han til indehaveren: "Hvad ved De om Mormonkirken?"

Manden ræsonnerede alt det op, han vidste. Øjensynligt troede han, at Tabernakelkoret var hele Mormonkirken. Han roste det. Han havde så mange rosende ord tilovers for Kirken, at han nær havde slået benene væk under min tilbagevendte missionærægtemand. Han vendte tilbage til bilen, uden nogensinde at få spurgt: "Kunne De tænke Dem at vide mere?"

Nu var det min mands tur til at blive forvirret og opbragt over at have mistet en mulig kontakt. Vi var enige om, at det ikke alene krævede øvelse at stille de "gyldne spørgsmål", det krævede også øvelse at vide, hvad man skulle gøre, når de engang var stillet.

Som tiden gik, og jeg fik mere erfaring, bestemte jeg mig til, at jeg, før jeg stillede spørgsmålene, ville have et upersonligt spørgsmål i tankerne, som vi kunne diskutere, hvis den anden person var uinteressert. Vejret forekom mig at være et godt emne.

En dag bestemte jeg mig til, før jeg tog med min datter til lægen, at jeg ikke ville gå glip af muligheden for at stille spørgsmålet til en eller anden. I venteværelset bad jeg i tavshed om, at jeg måtte kunne gennemføre min beslutning. En kone og hendes mand ventede sammen med os, og jeg indledte en samtale med hende. Jeg følte mig som en, der springer ud fra den høje vippe uden at kunne svømme, da jeg endelig plumpede ud med spørgsmålet: "Jeg er

Mormon. Hvad ved De om Mormonkirken?" Min stemme var høj og tynd, og det lod slet ikke, som om det var mig. Jeg følte virkelig, at jeg som svar på min bøn var blevet drevet ud i det.

Kvinden svarede: "Ikke ret meget."

Nervøs og med et forsøg på at smile sagde jeg: "Kunne De tænke Dem at vide mere?"

"Nej, det kunne jeg egentlig ikke," svarede hun.

Jeg gjorde en pause og sagde så: "Hvad mener De om al denne regn?" Hun kunne ikke lide den, fordi den gjorde det besværligt for det lokale professionelle fodboldhold. Siden hørte jeg kun fodbold — fodbold — fodbold.

Af den oplevelse lærte jeg mange ting: Herren vil hjælpe een, alt kræver evelse, hurtigt at skifte emne over for uinteresserede vil aflede opmærksomheden (både min og den anden persons). Jeg lærte, at jo lettere jeg havde ved at stille spørgsmålene, desto lettere havde andre ved at besvare dem ærligt.

Ved yderligere at øve mig lærte jeg også, at spørgsmålene skal stilles direkte. Da manden, der skulle reparere køleskabet, kom, søgte jeg efter

en lejlighed til at stille ham spørgsmålene. Endelig spurgte han: "Har De et låg til en kaffekande eller sådan noget, jeg kan bruge til at lægge denne klat lim på?" Her var min chance. Jeg kunne sige: "Jeg har et låg til en flaske. Vi er Mormoner, og Mormoner drikker ikke kaffe. Forresten, hvad ved De om Mormonkirken?"

Men medens jeg stod og prøvede på at samle alt det sammen i mine tanker, så det kunne lyde rigtigt, gik tiden. Det blev unaturligt og ufrivilligt så jeg sagde det ikke. Pludselig var han færdig og på vej ud. Jeg havde begået en fejl igen, men lærte stadig:

(1) Jeg var urolig, indtil jeg havde stillet spørgsmålene; (2) at arbejde sig frem til spørgsmålene kunne være svært eller let; (3) at have opmærksomheden henledt på børn, døren, telefonen, eller en håndværker, der gik, som noget, der kunne give mig en lejlighed.

Af den grund stillede jeg frimodigt vaskerimændene, da de kom, de "gyldne spørgsmål". Den ené syntes at være uinteresseret. Den anden begyndte at stille mig bestemte spørgsmål om Kirken, skønt han først sagde, at han ikke ønskede at få mere at vide. Efterhånden som det udviklede sig, ønskede han ikke at vide mere, han ønskede at vide alt.

Jeg har endnu ikke spurgt postbudet, men jeg har forberedt en plan. Hvis postbudet banker på døren, og han har et brev, hvor der skal betales porto, et anbefalet brev eller en pakke, har jeg i sinde at gøre en pause og så sige: "Vi er forresten Mormoner, hvad ved De om Mormonkirken?"

Jeg har lært, at det er nødvendigt at udvikle en plan, som tillader, at man stiller de "gyldne spørgsmål".

En dag kom der en meget pæn mælkekmand. Vi ventede nu vort barn nr. 8, og jeg følte mig ikke særlig godt tilpas. Børnene og køkkenet var hverken pæne eller i orden, og jeg ønskede i virkeligheden slet ikke, at nogen skulle vide, at jeg var Mormon, fordi jeg følte mig som og så ud som et meget sørgeligt eksemplar. Men jeg besluttede at sluge min stolthed og spørge alligevel. For hvem ville ellers spørge ham?

Derfor bestemte jeg mig til at følge min plan.

"Vi er Mormoner", sagde jeg.

"Er De det," udbrød han. "Jeg boede sammen med en Mormon, da jeg var soldat. Jeg kunne sandelig godt lide ham. Jeg beundrede ham i virkeligheden."

"Jeg beder Dem undskyldte, at huset ser sådan ud. Jeg føler mig ikke så godt tilpas."

"Det forstår jeg godt. Jeg har selv 5 små børn. Min kone arbejder og arbejder, og hun kan heller ikke klare det."

Han havde travlt, og jeg var mentalt urolig, så jeg sagde ikke mere

den gang. Efterhånden som dagene og ugerne gik, fik jeg lyst til at spørge ham, om han ønskede at vide mere om Mormonerne, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle gøre det. En dag — meget senere — fik vi meddelelse om, at vi uventet og pludselig skulle flytte. Jeg standsede mælkekmanden den næste dag og sagde: "Vi flytter snart. Hvis De vil standse næste gang og give mig regningen, vil jeg betale Dem."

Han sagde: "Jeg har sandelig sat pris på at have Dem som kunde..."

Jeg tilføjede: "Siden vi er Mormoner, kunne De ikke tænke dem et eksemplar af Mormons Bog?"

Han sagde: "Det vil jeg da gerne."

"Hvis De vil læse den, vil jeg få en af mine venner til at køre forbi Deres hjem og give Dem en som en gave fra mig."

"Jeg skal nok læse den." Han havde travlt, som han altid havde, når han bragte mælk ud.

"Giv mig Deres navn og adresse på mælke-regningen næste gang, så skal jeg sørge for, at De får en."

"Det skal jeg nok," sagde han og for videre.

Jeg ventede spændt på næste gang, mælkekmanden skulle komme. Jeg var bange for, at han ville glemme at efterlade sit navn og sin adresse. Jeg åbnede døren, idet han hurtigt kom ind ad indkørslen. Da han så mig, sagde han smilende: "Her er regningen, og jeg satte den oplysning på, som De sagde." Jeg stortede hen til telefonen og ringede missionærerne op, så snart han var gået.

Efterhånden som vi kom mere i træning med at stille de "gyldne

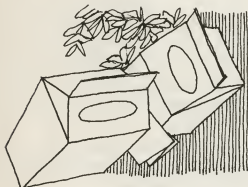
spørgsmål", blev vi mere opfindsomme med hensyn til at lede efter gunstige lejligheder.

Min mand og jeg diskuterede sagen, og vi fandt ud af, at det ikke ville kræve mere porto, hvis vi sendte traktater med vore checks og forretningsbreve.

Hver måned lægger vi en ny slags brochure i vore forretningsbreve. Vi vidste ikke, hvem der ville modtage brochurerne, ej heller vidste vi, om de ville gå i papirkurven eller blive sendt videre til venner og familie. Men vi troede, at konsekvens ville forårsage nysgerrighed.

Som et resultat af mit forsøg på at efterleve Herrens befaling ved jeg ikke af, at jeg på noget tidspunkt har fornæret nogen ved at stille de gyldne spørgsmål. Jeg har lært, at ligefremhed og oprigtighed er vigtige; vi stiller et oprigtigt spørgsmål og prøver ikke på at forcere en idé.

Efterhånden som vor erfaring er vokset, har vi lært, at nogle mennesker giver udtryk for interesse i Kirken, men de vil ikke have nogle til at besøge sig i deres hjem eller forretning. Derfor gjorde vi det til en regel

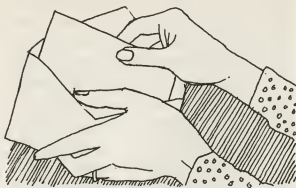

altid at have eksemplarer af brochuren om Joseph Smith's vidnesbyrd "Hvilken Kirke er den rigtige?" og Mormons Bog ved hånden. Jeg har dem i min taske, og min mand har dem i sin mappe.

Dette betyder ikke, at vi, hver gang een ønsker at vide mere om Kirken, tilbyder dem litteratur. Vi prøver først på at præsentere dem for missionærerne. Vi giver dem kun litteratur, når de ikke ønsker, at nogen skal besøge dem privat.

Jeg har også lært at kalde missionærerne "venner". For de fleste mennesker lyder ordet missionærer for højtravende. "Repræsentanter for vor

Kirke" lyder for forretningsmæssigt. Jeg kendte altid de lokale missionærens personligt og følte, at vindingen "venner" var passende. Jeg forklarede for missionærerne, at de skulle gå ud som mine personlige venner, når jeg gav dem en henvisning.

Vi har også fundet ud af, at det betaler sig at være forberedt på at give bestemte svar. På mit spørgsmål "Kunne De tænke Dem at vide mere om Mormonkirken?" svarede en mand med et andet spørgsmål: "Skal vi ikke allesammen samme sted hen?" Jeg bestemte mig til, at den bedste måde at besvare sådan et spørgsmål på, er at stille et andet spørgsmål. Det var Kristi fremgangsmåde. Så jeg sagde: "Hvor tror De, at De skal hen?" Så fulgte jeg hans svar med begrebet om Guds faderskab. Et almindeligt svar, som jeg har hørt, er: "Jeg er for gammel til at skifte." Til dem siger jeg: "Hvad forventer De (eller ønsker De) at gøre om hundrede år?"

At stille de "gyldne spørgsmål" lyder simpelt, men det er det ikke. Et ønske om at være lydig får til staidighed een til at føle, at man mangler tillid og dygtighed. Mange følelser og tanker og megen tid og bøn er indgået i de lektier, vi langsomt har lært.

Det er adskillige år siden vi begyndte at stille de "gyldne spørgsmål" for alvor. Det har været vidunderlige, bemærkelsesværdige og berigende år, fulde af inspirerende oplevelser med vore venner, som ikke er Mormoner. Fordi vi er så velsignede at vide og høster velsignelser af det gengivne Evangelium, burde vi vise vor hengivenhed til vor himmelske Fader og vor kærlighed til vore søskende ved at følge planen: Hvert medlem en missionær. Lad os virkeligt stille de "Gyldne Spørgsmål".

● Jeg kommer netop fra templet, hvor vi har haft et vidunderligt 5-timersmøde med Præsident McKay som forberedelse til denne konferen-ce.

Jeg håber, at Herren vil inspirere mig til at kunne fortsætte i samme ophøjede ånd som den, vi har følt i Hans hellige hus i formiddag.

Søster Spafford har bedt mig om at tale om dette emne: "Kvindernes udvikling gennem Hjelpeforeningen." Jeg tror, at det, som fik hende til at vise mig den ære at lade mig tale om dette, er de oplevelser, hun for nylig havde i det fjerne Østen: Hong Kong, Filippinerne, Taiwan, Okinawa, Japan og Korea. Jeg ved, at hun var stærkt bevæget over mødet med de gode hellige i den fremmede og fjerne del af verden, hvor hun havde set så mange kvinder, for hvem livet er så fortvivlet en kamp, hvis liv er én trist kæde af børnefødsler, af håbløs kamp for at skaffe mad nok til deres sultne børn, af strengt, nedværdigende arbejde dag ud og dag ind uden en sabbats velsignelser; kvinder, hvis stillinger som hustruer ikke er regnet for ret meget; hjem der er overfyldte, og i hvilke der kun findes ganske få bekvemmeligheder, hvis der i det hele taget findes nogen, og frem for alt kun ganske ringe mulighed for personlig vækst eller udvikling — hvis der overhovedet er nogen. Der er nogle, som lever under bedre forhold end dem, jeg her har beskrevet, men for mange er de triste eller værre, end jeg har malet dem.

Øg så som modsætning at se de storslåede mirakler, der sker med disse kvinder, når Evangeliets lys

Personlig udvikling gennem Hjælpeforeningen

AF GORDON B. HINCKLEY
AF DE TOLVS RÅD

Tale ved Stavsbestyrelsesmødet under Hjælpeforeningens
årlige Generalkonference, den 29. september 1966

kommer ind i deres liv, og velsignelserne gennem Hjælpeforeningen bringer ny kundskab, nye mål at stræbe efter, nye talenter og resultater. Deres økonomiske forhold bedres måske ikke væsentligt, men hele deres livssyn forandres. Livet bliver ikke blot en eksistens; der bliver et formål med det. Man kan ikke være vidne til disse ting uden at blive klar over, at miraklernes tid ikke er forbi; eller måske snarere, at vi lever i miraklernes tid, og at der vil komme en tid med endnu større mirakler, når Hjælpeforeningen gør sin indflydelse endnu stærkere gældende over hele jorden.

Forleden aften læste jeg igen de imponerende ord, som profeten Joseph Smith udtalte til Kirkens kvinder i Nauvoo i 1842: "Jeg drejer nu nøglen om for jer i Herrens navn, og denne forening skal glæde og fryde sig, og kundskab og intelligens vil tilflyde jer fra nu af."

Jeg ønsker at bære jer mit vidnesbyrd, at jeg har set en opfyldelse af hien profetiske ord. Jeg har set den i Østen, når jeg har bemærket, hvorledes mødre slipper ud af det hårde og ensformige arbejde og blomstrer op til helt nyt liv, efterhånden som synet af nye interesser åbner sig for dem. Jeg har set det i Europa, hvor kvinder uden nogen tilsyneladende forståelse af hensigten med livet har fået øjnene op for, hvad de kan opnå ved at arbejde sammen i denne inspirerede organisations program. Jeg har set det i Amerika, hvorledes kvinderne har udviklet deres huslige færdigheder, når de begyndte at komme sammen med udsøgte kammerater, hvorledes deres natur er blevet forædlet, når de

har studeret sammen, og hvorledes deres kundskab om de ting, der hører Gud til, er blevet udvidet, når de har læst og grundet over Herrens ord.

Jeg erkender, at jeg ikke kan føje noget til jeres kundskab om de velsignelser, man får ved at være aktivt medlem; men jeg vil håbe, at jeg i nogen grad må kunne øge jeres taknemmelighed for den udvikling, enhver kvinde får, som udnytter de udfordringer og ansvar, der gives hende gennem aktivitet i Hjælpeforeningen. Og derfor vil jeg gerne i korthed omtale fire, store områder med muligheder, der tilbydes jer og jeres medarbejdere verden over i dette bemærkelsesværdige program. De fire områder er:

1. At kunne styrke hjemmet
2. At berige sit sind
3. At betvinge selvet
4. At finde næring for ånden

At kunne styrke hjemmæt

Det er trist at måtte sige, at grundvolden for folks hjemmeliv er ved at smuldre hen. Det er ikke blot i Amerika, det ser sådan ud. De bitre resultater af forbrudelser, bølgevæsen og lovløshed er emner for diskussion og bekymring også i England, i andre dele af Europa, i Rusland, i Kina og i Japan.

I almindelighed — og det gælder hele verden — er folk produkter af de hjem, de kommer fra. Det er i hjemmene folks tankegang for størstedelen formes og karakteren dannes. Hvis der hersker ædruelighed i hjemmene, vil der også herske ædruelighed i landet. Hvis der hersker en oprorsk ånd i hjemmene, vil der blive

lovløshed i nationen. Man siger, at den mest betydningsfulde faktor til udformingen af hjemmets kvalitet, er moderen. Selve bygningen kan være enkel, den kan være kunstfærdig; det er i realiteten uden betydning. Det er ånden inden for den bygning, der er af størst betydning, og den ånd er sædvanligvis en genklang af den kvinde, der står som hustru og moder.

Hvilken velsignelse for den kvinde — og for hendes mand og børn — hvis liv hver uge berøres af gode medarbejderes venskab, som hver uge lærer at forbedre sin færdighed i at føre hus og opdrage sin familie.

I årenes løb har denne store organisation anvendt sine midler til at gøre titusinder af kvinder dygtigere til at lave mad, til at opbevare fødevarer, til at sy og vedligeholde deres tøj, vaske, pleje de syge, passe børn, hygiejne og andre huslige færdigheder. Jeg har set frugterne af dette fornuftige program i områder af dette land, der stod langt tilbage, men hvor fabrikation af sæbe er sat igang af kvinder, som forhen ikke havde råd og derfor ikke anvendte ret meget af dette kostelige produkt; i udarbejdelsen af prægtige, smukke quilts, udført af kvinder, som derved ikke blot sørgede for deres familiers velvære, men som også derved genoplivede og dyrkede en henholdende kunst, der var blevet så fuldkomment kultiveret gennem generationer af deres Hawaii-forfædre; i vævningen af kunstfærdige, nyttige, små tæpper til forhøjelse af skønheden af søstrenes omgivelser og til deres bekvemmelighed — på Stillehavssøerne; i skabelsen af mange forskellige, smukke

ting, fremstillet af begavede kinesiske, japanske og koreanske medlemmer af Hjelpeforeningen.

Alle disse ting — og i snesevis af andre — har gjort så meget for at påvirke bekvemmeligheden og skønheden i de hjem, der ledes af disse heldige kvinder. Men der findes en finere og vigtigere faktor til styrkelse af vort folks hjem. Det er en uafhængig egenskab, kultivering af en indstilling, der fjerner de særpræg, der kendetegner den trættekære kvinde, og erstatter dem med glimt af de højere dyder: offervilje, forståelse, medfølelse, evne til at opmuntre samt restkæfthed. Disse dyder vil så igen afspejle sig i hendes børns livsførelse.

Jeg er overbevist om, at det er den meget lille grad af disse dyders tilstedeværelse i hjemmene i verden, der for en stor del bærer skylden for tilsidesættelsen af lov og orden blandt ungdommen i mange lande.

Herren være lovet for denne stor-slåede organisation, som oplærer kvinderne i Kirken, hvor som helst de drager nytte af dens program, til ikke blot at forsønde deres hjem, men — hvad der er endnu vigtigere — også til at styrke ånden og forbedre disse hjemns indflydelse.

Den 28. april 1842 formanede Joseph Smith hin første Hjelpeforeningsgruppe: "Når I går hjem, kom da aldrig med et . . . uvenligt ord . . . men lad venlighed, barmhjertighed og kærlighed krone jeres gerninger fra nu af."

Til Kirkens kvinder, mødre og vogtere af vore familier, anbefaler jeg ovennævnte, gode råd.

Jeg kommer nu til det andet store mulighedsområde for jeres personlige udvikling gennem denne forening.

At berige sit sind

Engelsk litteratur var mit hovedfag som student, så på et vist tidspunkt havde jeg en lille smule forståelse af det emne. I nogle år har min hustru nu været stavelser i litteratur inden for Hjelpeforeningen, og jeg har haft anledning til på nærmeste hold at vurdere bredden og dybden af jeres lektier på dette område. Jeg tror, hun har arbejdet hårdere med at forberede

hver måneds lektie, end jeg gjorde for at forberede mig til en omfattende eksamination, og jeg er vis på, at hendes medsøstre på dette område over hele Kirken også har forberedt sig grundigt.

Jeg synes, det er intet mindre end forunderligt, at kvinder verden over kan blive hævet over den ensformige laven-mad, gøren-rent og vaske, til intensivt, omfattende studium af de tanker, som berømte forfattere har nedskrevet gennem tiderne. En husmoders liv er — uden hensyn til hvilket land hun lever i — tilbøjeligt til at begrænse sig til det krævende og skånselsløse arbejde at lave mad og vaske op, sy tøj og vaske det, og tusinde huslige pligter, hvorover de fleste kvinder aldrig magter at hæve sig. Hvor storslået er det da ikke, at sådanne kvinder får mulighed og opmuntring til at smage rækkevadden og skønheden af Shakespeares skrifter, til at kæmpe sig frem gennem de dybsindige meninger i Emerson's essays og poesi, til at fange et glimt af tanker og drømme hos mange fængslende forfattere, hvis navne mange af disse kvinder aldrig før har hørt.

Der er en eller anden, der har sagt: "Kvinder har hjerne. De har blot den skavank, at de ikke bruger den."

Hvilken velsignelse er det ikke, at Kirkens kvinder har fået så interessant en anledning til at berige deres sind. De og deres mænd og børn høster gavn af denne betydningsfulde indsats.

Søster Hinkley og jeg gik en dag ind i et klasseværelse i den gamle bygning, Kirken for lejede i Taipei i den kinesiske republik. Værelset var koldt, møbleringen var dårlig. En gruppe Hjelpeforenings-søstre var ved at studere en lektie. Vi kunne ikke forstå det mandarin-kinesiske sprog, de talte, men af udtrykket i deres intelligente ansigter forstod vi, hvad der foregik.

De tænkte, og de udviklede sig, disse voksne, vidunderlige, kinesiske kvinder, hvis sind var ved at åbne sig for store tanker, idéer og oplevelser. Det er en af de særegne dyder ved jeres forening, denne mulighed for at berige sindet. Profeten talte sandt, da han i 1842 erklærede: ". . . og denne

forening skal fryde sig, og kundskab og intelligens vil fra nu af tilflyde jer . . .".

Og så går jeg over til det tredje punkt:

At betvinge selvet

Det er meget passende, at Hjelpeforeningen som sit motto har valgt Pauli sande udtalelse: "Kærligheden bortfalder aldrig . . ." (1. Kor. 13:8).

Selvskhed er verdens forbandelse. Den er roden til personlige vanskeligheder, til familievanskeligheder, til nationale og internationale vanskeligheder. Den bedste modgift er Jesu Kristi Evangelium, efterlevet og praktiseret.

Den formel, der kunne kurere de fleste af vore onder, er fremført så enkelt og dybsindigt i Herrens ord:

" . . . alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem . . ." Matt. 7:12.

"Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud. "Der er et andet, som er dette ligt: "Du skal elske din næste som dig selv." Matt. 22:37—39.

"Thi den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min og Evangeliets skyld, han skal frelse det." Mark. 8:35.

Selv om kvinder af naturen er gode, forstående og medfølende, behøver man ikke at se sig langt omkring for at opdage, at de egenskaber meget let lader sig begrave og ikke kan finde udtryk uden den drivkraft, man modtager gennem Hjelpeforeningen. Det er den organisation inden for Kirken, hvis formål er barmhjertighedstjeneste, og det aldrig svigtende resultat er, at når kvinder forglemmer sig selv i tjeneste, er det uundgåeligt, at de udvikler de nævnte egenskaber, som kroner deres liv med hellighed.

Jeg kender en lille kvinde i Øst-Asien. Hun er enke efter en mand, i hvis liv Evangeliet havde bevirket et mirakel. Hun havde levet i skyggen af ham, helt i baggrunden i overensstemmelse med orientalsk skik. Da han døde, blev hun stillet over for

BØRNENES SIDER

Lav jeres eget blad! De næste fire sider kan tages ud, og hvis I så lægger dem én gang sammen og forsigtigt skærer den øverste kant igennem, så har I jeres eget blad på 8 sider. Var det ikke en idé at samle på dem — hver måned er der et nyt blad til jer i Den danske Stjerne . . .

Jeremy Jones' nye kæledægge

AF HARRIETTE S. ABÉLS

Jeremy Jones ville så gerne have et kæledyr. Ganske vist havde de katten, Annabella, i huset, og Jeremy holdt forfærdelig meget af Annabella. Men den tilhørte jo også hans forældre. Jeremy ville så gerne have en kæledægge, der var hans helt alene, så han selv kunne kæle med den og passe den.

"Må jeg ikke nok få en hund?" spurgte han sin moder.

"Annabella er desværre ikke vant til hunde," svarede hans moder. "Jeg er bange for, at en hund vil gøre den forskrækket."

Jeremy vidste, at hans moder havde ret, så han prøvede på at finde på et andet dyr.

"Tror du, at Annabella vil blive bange for en abekat?" spurgte han.

"Uha, dog, sådan en ville jeg da også være bange for," udbrød moderen. Jeremy prøvede at finde på nogle kæledyr, som Annabella ikke ville være bange for. Der var jo skildpadder, guldfisk, fugle og mus. Men

det var egentlig ikke sådan nogle dyr, Jeremy gerne ville have og kæle med.

Så en dag sagde Jeremy's moder: "Jeg tror, der er nogen, der vil give dig et nyt kæledyr."

Jeremy lo og klappede i hænderne. Han var vel nok spændt på, hvem det var.

"Vil Bedstemor gi' mig en hund?" spurgte han.

Moderen rystede på hovedet.

"Gi'r Bedstefar mig en lille abe?" spurgte han.

Moderen rystede igen på hovedet.

"Onkel Henry gi'r mig måske en løve?"

Nu lo moderen, men hun rystede igen på hovedet.

Så kunne Jeremy ikke gætte det, for han kendte ingen andre, der måske ville give ham et kæledyr.

"Vent bare til imorgen," sagde hans moder, "så tror jeg, det nye kæledyr er her."

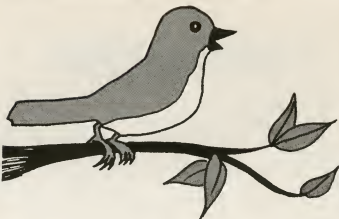
Jeremy legede uden for huset hele den næste formiddag. Da han kom ind til frokost, sagde hans moder:

"Nej, den er her ikke endnu, Jeremy, men jeg tror, den kommer i løbet af eftermiddagen." Da klokken var tre, begyndte Jeremy at blive lidt utålmodig. Dagen var snart gået, og det nye kæledyr var ikke kommet endnu.

Endelig kaldte moderen på ham fra køkkenvinduet. Han løb ind, og moderen pegede på en kasse inde under bordet.

Der så Jeremy Annabella rullet sammen på et gammelt tæppe. Rundt omkring den lå nogle små, bløde peskugler. Annabella havde fået killin-

ger! "Årh, Mor, må jeg beholde dem allesammen?" råbte Jeremy.

"Nej, nej, det er jeg bange for, du ikke får lov til," lo moderen, "men du må tage, hvad for en du helst vil have, og beholde den helt for dig selv." Jeremy bøjede sig over kassen og kiggede på alle de små pelskugler. Der var to hvide, en sort og en hvid med sorte pletter. Jeremy tog den op, der havde de sorte pletter. Den var hvid med sorte poter, øren og hale.

"Den her vil jeg gerne ha'" sagde han og tog så forsigtigt på killingen. "Og tak, Annabella, fordi du gav mig et kæledyr, jeg kan ha' for mig selv."

Ved du hvordan disse amerikanske lande fik deres navne?

Bolivia — opkaldt efter Simon Bolivar, Syd Amerikas Biskop Absalon.

Brazilien — opkaldt efter pau-brasil, navnet de portugisiske opdagelsesrejsende gav et rødt træ, hvis farve forekom dem som glødende kul og kobber.

Columbia — eneste land i den nye verden opkaldt efter Christopher Columbus.

Costa Rica — spansk for "Rig Kyst". Det navn blev givet af Columbus, som troede guldornamenterne, der blev båret af indianerne, betød at der var store rigdomme at finde.

Ecuador — det spanske ord for ækyator, der går gennem dette land.

Guatemala — dette land blev opkaldt efter Azteker — ordet Quaubtlemallan, som betyder "Landet med mange træer".

Honduras — det er spansk for "Dybderne" og blev givet af Columbus på grund af de store vanddybder ved dets kyster.

Nicaragua — blev opkaldt efter Nicaro, en indianerhøvding.

Venezuela — betyder "Lille Venecia" på spansk, og blev navngivet af spanske opdagelsesrejsende, fordi indianerne havde bygget hytter på pæle langs kysterne af Maracaibo søen, og de mindede spanierne om Venecia.

Landsbyhelten

AF O. J. ROBERTSON

"Hvorfor kom jeg for at se efter sæler i dag?" Kinska jamrede sig, da sneen styrtede ned fra den lave himmel i Alaska og hvirvlede omkring ham. Han kunne næsten ikke se. Vinden, der stadig var kold og heftig, blæste ham næsten omkuld. Han trak ned i sin anorak og svingede med armene for at holde sig varm.

Den store ismasse under ham rystede. Hvis den løsnede sig fra kysten, og det ville den snart, så ville han være i fare.

"Der ville have været mere sikkert i landsbyen", tænkte Kinska, "men jeg kan ikke længere holde drengenes spotten ud."

I landsbyen var Kinska blevet kaldt en kujon. For en måned siden havde han og hans far været på rensdyrjagt med de andre mænd og drenge. På en eller anden måde var Kinska kommet væk fra gruppen. Efter at have flakket om og ikke have været i stand til at finde de andre jægere, vendte han tilbage til landsbyen.

"Kujon! Kujon!" lo drengene. "Kinska bliver aldrig jæger. Han er bange for kulden og sneen."

Han prøvede at forklare. Drengene gik bare væk, når han sagde, at han var gået vild. De kom ikke mere til hans snehytte. Selv Kinskas far troede kun halvt på hans historie. Da var det, at Kinska besluttede sig til at gå på jagt alene og bevise, at han ikke var en kujon.

Han ville finde en sæls åndehul i isen. Når så dyret kom op for at ånde, ville han jage sit spyd i sælens krop. Modhagen på spyddet ville gribe fat og holde fast. Kinska ville kaste sin fangst op på isen og slæbe den hjem.

Han opdagede en snedyng. Han vidste det måtte være en af en sæls mange åndesteder. Kinska presede sin fod ned i midten af dyngen, indtil han kom til hullet.

Fra sin skindskjorte trak han en sæl-indikator frem — en nål-lignende elfenbenssplint med en flad krans af elfenben i den ene ende.

Forsigtigt sænkede han indikatoren og lod den hvile på vandet. Når sælen kom for at ånde, ville indikatoren bevæge sig. Så ville Kinska støde sit lange spyd og dræbe dyret.

Der kunne gå minutter, eller timer, før en sæl ville komme. Kinska satte sig på hug, idet han besluttede sig til at vente.

Kinska behøvede ikke at vente længe. Elfenbens-indikatoren bevægede sig let, så hoppede den opad, da en mørk pelsklædt næse indsnusede luften. Kinska løftede sit spyd. Et stærkt vindpust blæste ham ud af balance. Han slingrede forover. Hans spyd gled ud af hans hånd, blev slynget ned i hullet og forsvandt ude af syne i det iskolde vand.

Han havde mistet sælen! Og hans spyd var forsvundet. Hvor ville drengene le, når de hørte om dette!

Udmattet rejste Kinska sig og satte kursen hjemad. Vinden var kraftigere nu. Ismassen rystede. En skurrende, knækkende lyd fulgte, og Kinska blev grebet af frygt. En del af isen var brækket løs.

Han løb afsindigt, idet han prøvede at nå land. Men han kom for sent! Ismassen bevægede sig væk fra kysten og drev langsomt ud i havet. Skønt Kinska vidste, at ingen kunne høre ham, blev han ved med at råbe om hjælp.

Han kunne intet andet gøre end drive med på isen.

Senere standsede snefaldet, men ikke vinden. Himlen klarede op, og langt borte kunne Kinska se kysten. Han kunne skimte sin landsby, de hvide snehytter var knap nok synlige i horisonten.

Langsomt drev ismassen sydpå.

En — to — tre timer. Han måtte være 8 - 9 kilometer væk fra sin landsby nu. For træt til at stå op længere, lod han sig falde ned på sneen. Han lukkede øjnene og døsede.

Så vækkede et frygteligt stød ham. Var ismassen ved at brække i mindre stykker? Nej! Den var stadig hel — og den bevægede sig ikke. Kinska begyndte at løbe. Han vidste, hvad der var sket. Den drivende is havde sat sig fast i en større masse, en masse, der stadig hang fast i kysten. Kinska var reddet nu!

Kinska var udmattet, da han nåede land. Han hvilede sig kun et par minutter, så begav han sig nordpå. Han var en smule skamfuld ved at vende hjem. Han ville smutte ind i sin snehytte; ingen ville vide noget om sælen, han havde mistet og hans forsvundne spyd.

Pludselig dukkede mørke skikkelser frem foran ham. Havde landsbyboerne fundet ud af, at han ikke var der og kom for at lede efter ham? Men det var ikke mennesker, han så — det var en lille flok rensdyr.

Kinska standsede. Han måtte ikke lade rensdyrene forsvinde! Han kunne føre dem nordpå til landsbyen, og så ville alle beboerne have frisk kød.

Han viftede med armene. Rensdyrene tøvede. Han begyndte at råbe. Så vendte føreren af flokken sig og satte kursen nordpå, og resten fulgte efter.

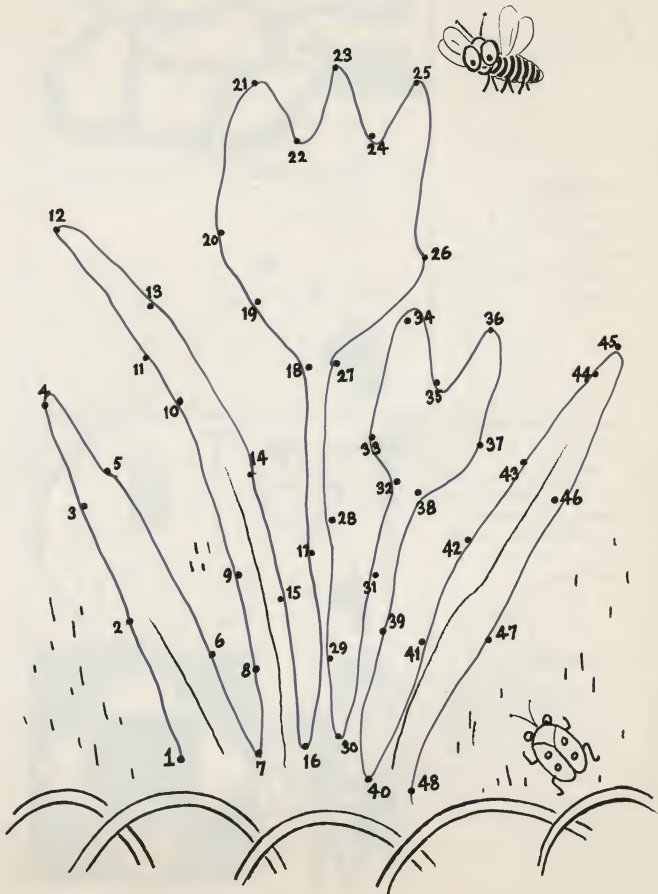
Flokken var omtrent en kilometer fra landsbyen, da rensdyrene drejede mod øst ind i et krat af forkrøblede træer. Da han løb hen mod landsbyen, satte han sin lid til, at de ville blive dér, indtil han kunne udbrede de gode nyheder.

Og rensdyrene blev! De gravede i krattet, da mændene kom med deres bæsser.

Den aften boblede der en pande med rensdyrkød i hver eneste snehytte i landsbyen. Drengene samlede sig i Kinskas snehytte. De ville høre hans historie igen og igen. Han fortalte alt, hvad der var sket — hvorledes han havde mistet sit spyd, hvor bange han var, da ismassen drev væk, og hvorledes han havde mødt rensdyrene og havde drevet dem afsted foran sig.

"Det kan godt være, at du var bange," sagde én, "men du var meget modig, fordi du gik ud alene. Ingen anden dreng i landsbyen har gjort, hvad du gjorde. Vi er kede af, at vi lo af dig, den dag du fór vild. Vi ønsker at være dine venner nu."

Hvalpens sti.

Stakkels lille hvalp ved ike, hvordan den skal finde hjem. Kan du vise ham den rigtige sti, han skal følge?

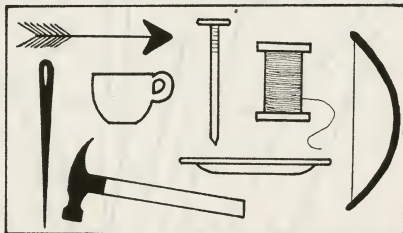
Hvem er det?

Morten mus er forbavset. Forbind prikkerne fra 1 til 12 og se hvem den mystiske fremmede er.

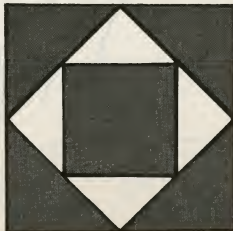
Find de to ting der hører sammen.

På dette billede findes 8 forskellige genstande der danner 4 sammenhørende par. Se om du ved hvilke der hører sammen.

Trekant- gåde.

Georg siger han kan trække to lige linier på denne figur, der vil dele den i 16 trekanter der er lige store. Hans lille søster Linda tror ikke, han kan gøre det. Hvem har ret, Georg eller Linda?

knugende byrder. Hun kunne have givet op i fortvivelse. Men så blev der til hendes mange opgaver føjet den at påtage sig en stilling i grenens Hjelpeforenings præsidentskab. Da hun gik omkring i barmhjertighedstjenestens ærinde, opdagede hun, at også andre mennesker havde problemer. Når hun hjalp dem med deres vanskeligheder, følte hendes egne mindre trykkelige. En ny inspiration kom ind i hendes liv. Hun lavede mad og vaskede for andre, heri indbefattet missionærerne. Hun trøstede de sørgende og opmuntrede dem, som var rede til at give op. Hun plejede de syge — og på grund af den indsigt, hun vandt gennem aktivitet i Kirken, drømte hun om muligheder for sine børn. Hvordan det så ellers er gået til, så har to af dem efter tilskyndelse fra hende gennemgået universitetsuddannelse, og en af dem tjener i dag trofast og effektivt som missionær for Kirken. Hun, som havde været så bange og bedrøvet, da tragedien ramte hende, er blevet en stor kraft ved at påtage sig opgaver i denne forening.

Sådan vil det gå alle, som under denne organisations program vil udføre barmhjertighedstjeneste for andre. Selvisheden vil blive underkuet, og samtidig vil der ske en opblomstring af egenskaber, der vil være til velsignelse for de hjem, de familier og de samfund, de pågældende tilhører.

Op så til sidst:

Jeg er altid interesseret i en udtalelse af et af Pauli fremragende breve til Timoteus. Han skrev: "Jeg er jo blevet mindet om din oprigtige tro, den, som først boede i din mormoder Lois og din moder Eunike og nu — det er jeg vis på — også bor i dig" (2 Tim. 1:5).

Vi har her beretningen om en kvinde med tro, hvis datter blev en kvinde med tro, hvis søn blev en betydelig retfærdighedens forkynder. Jeg tror ikke, der var nogen organiseret Hjelpeforening på Timoteus' bedstemoder Lois' tid, men jeg ved, at den samme rækkefølge af tro, der er gået i arv, er blevet gengtaget tusindvis af gange under den forvaltning, vi lever i nu.

Så sent som sidste søndag indsatte vi en ny mand i stavspræsidentskabet. I sin tale til forsamlingen hylkede han med grådigt stemme, i beskedne men velvalgte ord, sin moder, som med sin familie kæmpede sig igennem tilværelsen på et lille husmandsbrug i Idaho, og som samtidig virkede i Hjelpeforeningen, hvor hendes egen tro blev næret. Hun havde videreført denne tro til sin søn. Efter mødet traf jeg denne søns gifte datter og fandt her endnu en generation, der voksede i troen gennem aktivitet i Hjelpeforeningen.

Ingen kvinde kan ret længe være sammen med en gruppe hjelpeforeningssøstre, arbejde sammen med dem, bede sammen med dem, høre deres vidnesbyrd og studere Herrens ord sammen med dem uden at vokse i troen.

Jeg traf for ikke længe siden en kvinde ved en anden stavskonference. Hun er et aktivt og meget begejstret medlem af Kirken og en dygtig forretningskvinde. Hun bærer et stærkt vidnesbyrd. Uofficielt er hun missionær, idet hun gør andre interesserede i Kirken. For ikke længe siden var hun kæderyger, hårdhjertet, blasert, utilfreds og skuffet over livet. Den mirakuløse forandring, der er sket med hende, tilskriver hun især to faktorer: at hun læste Mormons Bog, og at hun var aktiv i Hjelpeforeningen. Mormons Bog fik troen til at spire frem i hende, og Hjelpeforeningen gav næring til denne tro.

Hjelpeforeningen er altså den organisation, der er bedre end nogen anden for kvinder; her kan de glæde sig sammen med de medarbejdere og medvirke i de aktiviteter, som vil føre til styrkelse af hjemmet, berigelse af sindet, betvingelse af selvet og næring for ånden.

Herren velsigne jer i de store muligheder, der ligger foran jer som stavsledere, til at opmuntre jeres medsøstre i Kirken til at drage nytte af programmet i denne forening, som fremstod gennem Profetens inspiration til velsignelse for kvinderne over hele jorden. Det beder jeg om i ydmyghed, idet jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om dette værks guddommelighed, i Jesu Kristi navn. Amen.

*Op al den ting, som Gud har gjort,
Hans berlighed at prise!
det mindste, han har skabt er stort
og kan hans magt bevise.*

*Gik alle konger frem på rad,
i deres magt og vælde,
de mægted ej det mindste blad
at sætte på en nælde.*

*Det mindste græs jeg undrer på
i skove og i dale,
hvor skulle jeg den visdom få,
om det kun ret at tale?*

*Hvad skal jeg sige, når jeg ser,
at alle skove vrimle,
de mange fuglesving, der sker
op under Herrens himle?*

*Hvad skal jeg sige, når jeg går
blandt blomsterne i enge,
når fuglesangen sammenslår
som tusind barpestreng?*

*Hvad skal jeg sige, når mit sind
i havets dybe grunde
dog kun så lidt kan kige ind
og ser så mange munde?*

*Hvad skal jeg sige, når jeg ser,
hvor stjerneflokken blinker,
hvor mildt enhver imod mig ler
og op til himlen vinker?*

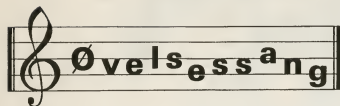
*Hvad skal jeg sige, når jeg op
til Gud i Anden farer
og ser den store kæmpetro
af blide engleskarer?*

*Hvad skal jeg sige? Mine ord
vil ikke meget sige,
o Gud, hvor er din visdom stor,
din godhed, kraft og rige!*

*Op, stemmer alle folk på jord
med frydetone sammen:
Halleluja, vor Gud er stor!
Og himlen svare: Amen!*

Brorson (1694—1764)

SØNDAGSSKOLE

OKTOBER

"Se, nu morgenrøden spiller" —
nr. 164

Tekst: Robert B. Baird

Musik: Robert B. Baird

I "Stories of Our Mormon Hymns" ("Artikler om vore Mormonsange") siger J. Spencer Cornwall: "Denne sang er fuld af glad opfordring og taknemmelighed for Sabbatsskolen. Forfatteren til denne dejlige søndagsskolesang, Robert B. Baird, var både digter og musiker. Han komponerede sangen i "gospel song"-form med vers og kor. Det er en af søndagsskolens yndlingsange."

Broder Baird er også forfatter og komponist til "Benyt de lyse dage". Han blev født i Glasgow i Skotland i 1855. Han havde 13 brødre og søstre. Han emigrerede til Amerika i året 1863 og bosatte sig i Willard, Utah. I Willard boede også den inspirerende digter og komponist, Evan Stephens. Disse to mænd påvirkede og tilskyndede uden tvivl hinanden til at skrive opmuntrende sange, som kunne anvendes af Sidste Dages Helliges ungdom i søndagsskolen.

Broder Baird var leder af Willard-wardkoret og gav undervisning i musik i byens offentlige skoler.

Et andet produkt af hans poetiske flid er "Vær velkommen, søndag morgen". Disse tre sange har søndagsskolerne med glæde sunget i mange år! Og således er de hellige blevet opmuntret til frofaste arbejde i næsten et århundrede.

Til sanglederen

Hver linje begynder med de hurtigste nodeværdier, der er anvendt i sangen. Da disse nodeværdier falder på et opslag bliver de ofte behandlet ligegyldigt eller ligefrem udeladt under selve afsyngelsen af sangen. Vi anbefaler derfor, at De lader forsamlingen øve sig i at synge de to første taktslag af hver linje. Lad dem få god tid til at "trække vej" mellem linjerne, og giv tydeligt tegn, så de nøjagtigt ved, hvornår de skal begynde at synge. Det kræver naturligvis et let, men tydeligt, forberedelsesslag. De kan udmærket øve Dem i at forberede Deres teknik på dette punkt, samtidig med at forsamlingen øver sig på de første få stavelser af linjerne.

Læg mærke til, at der er cirka 15 punkterede noder. Hvis vi retter os strengt efter dem, kommer vi til at synge i ryk eller stød. Vi anbefaler derfor, at man synger dem en lille smule "roligere". Det gør vi almindeligvis også, og det er fuldt acceptabelt. De behøver ikke gøre særlige bemærkninger om det, blot lade forsamlingen synge dem omtrent som de ottendedelsnoder, der findes i næstsidste takt.

Til organisten

Vore orgler og klaverer er stemt noget højere, end "stemningen" var, da denne sang blev skrevet. Kunne De derfor tænke Dem at spille den i B-dur? Det er så enkelt, som det kan være, for det er blot at spille alle noderne en tone lavere, end de er skrevet. Men De må hellere øve Dem til fuldkomnethed i dette, så De ikke sidder og fumler i det, når folk skal synge til!

De ved godt, at der er mennesker, som kan tale mere end ét sprog; de kan for eksempel tale engelsk og fransk eller tysk eller hollandsk eller svensk. Således kan man også give denne sang forskelligt præg ved at spille den enten i C-dur, H- eller Cæs-dur, eller B-dur. Prøv det. Virkningerne er interessante. Det er noget i retning af at bruge forskellige slags parfume.

— Alexander Schreiner —

Nadversers for oktober

Senior-Søndagsskolen:

"Og han brød atter brødet og velsignede det og gav disciplene at spise." (3 Nephi 20:3)

Junior-Søndagsskolen:

Jesus sagde: "Kom til mig . . . og jeg vil give jer hvile." (Mattæus 11: 28)

Religt

Darwin K. Wolford

**JUNIOR-SØNDAGSSKOLENS
SANGØVELSE FOR OKTOBER
MÅNED**

Tekst: "Der er skønhed her på jord", nr. 107. BØRNE SINGER nr. 126. Musik: Ukendt komponist; forfatteren også ukendt.

Sangen er for børn en naturlig måde at prise Gud på.

Sangen er en af de første former, hvorved et barn kan udtrykke sig åndeligt.

Sangen kan altid anvendes til at lære de små et evangelisk begreb.

Til sanglederen:

Denne måneds øvelsessang giver sanglederen lejlighed til at fremlægge Evangeliets grundprincip: kærlighed, for de yngste børn i junior-søndagsskolen. Hovedtanken i denne sangtekst fremhæver, at der er skønhed og lykke alle vegne omkring os, når vi har kærlighed til hverandre. Som den ledende af sangøvelsen, bør du formulere dette evangeliske begreb med dine egne ord. (Husk, at et begreb er en tanke, en idé.) Sørg for, at du får overført denne tanke til alle børnene, for det er den evangeliske tanke, de vil tage med sig hjem.

Du bør være tilfreds med at lære dem et enkelt begreb grundigt og acceptere, at der er visse ord eller udtryk, de ikke kan forstå den gang. Lær børnene på tydelig udtalelse af ordene, når de synger. Man bør hjælpe børn at udtale ord korrekt og omhyggeligt. Hvis du virkelig er junior-søndagsskole-sangleder, vil du altid synges sangen for børnene, samtidig med at du minder dem om teksten, i stedet for at forsøge en "usammenhængende melodi-oplæsning", som hverken har rytme, melodi eller mening. Må-

ske bliver du alt for let tilfreds med børnenes gentagelse og bare lyden af, at de synger? Hvorfor være tilfreds med mindre end kvalitetssang, der lyder med begejstring fra både drenge og piger?

Drag fordel af de iagttagelser, du kan gøre, når børnene synger under moderne. Lad disse iagttagelser påvirke din øvelsesmetode. Du vil se nogle synges med begejstring hele sangen igennem, andre sidder mere reserveret og synger kun en linje, de kender meget godt eller en, der gentages; et par stykker synger eller nøjes med at mumle et "nøgleord", der af og til forekommer, og der kan være nogle, som overhovedet ikke synger med men blot lytter. Den kloge sangleder er omhyggelig med at henvende sig til hver af disse grupper under sangøvelsen. Den er en meget vigtig del af undervisningen, og du er forkynder af Evangeliet.

Til organisten:

Akkompagnementet til denne sang skal spilles legato, og man må have opmærksomheden rettet mod rigtig frasering. Lær sangen så godt, så du kan spille og samtidig følge sanglederen. En følsom organist forudsiger sanglederens og forsamlingens behov; dette resulterer i øjeblikkelig hjælp og støtte til sangerne. Omvendt skal den, som ikke er følsom, have nøjagtig forklaring, tid til at finde "hvor det er", og reagerer derfor for sent.

Grundigt forberedelse, virkelig samarbejde (teamwork) og forståelse af, hvad det er, man vil opnå ved mødet, er altså vigtige punkter af organistens opgave.

**Hvem byder børnene
velkommen ved
junior-søndagsskolens dør?**

De, som byder børnene velkomme, når de hver søndag morgen kommer til kirken, bør gøre det, så det bliver en optakt til åndelig oplevelse for alle de tilstedeværende.

Et smil, en personlig bemærkning fra et af grenspræsidentskabets medlemmer, fra en af søndagsskolens ledere eller fra ko-ordinatoren, får hvert enkelt barn til at føle et personligt ansvar. En sådan velkomst får barnet til at ønske at dele en god følelse med andre — en åndelig erfaring.

Hvert barn får et nik og et smil fra den lærer, som byder ham velkommen til at slutte sig til andre medlemmer af hans klasse, når de samles til åbningsmødet.

En ny deltager modtages ved døren af funktionærerne. Han får en særlig velkomst, og man fører ham på plads. Klassen byder ham velkommen med et varmt smil.

Man kan i de enkelte grupper sommetider komme ud for, at der er børn, som har vanskeligt ved at tro, at de er medlemmer, der kan yde noget til klassen. Man skal så give dem en særlig ven, udvalgt blandt klassens medlemmer, til hver søndag morgen at give disse børn en særlig velkomst.

Organisten yder sit til en varm, hjertelig velkomst, når hun begynder at spille dejlig musik straks efter, at børnene begynder at komme ind i kirkesalen.

Omhyggelig planlægning og forberedelse fra deres side, som har ansvar for junior-søndagsskolen, gør det muligt, at der bliver tid og ro til at give børnene denne velkomst.

— Junior-Søndagsskolens Komité —

Hvordan får vi vore elever til at blive ordets "Gørere"?

AF ERNEST EBERHARD, JR.

2. del

Jeg spurgte engang en gymnasieelev, hvad der efter hendes mening karakteriserede en dygtig lærer. Efter nogle få øjeblikkes tankefuld overvejelse svarede hun: "Det er en, som holder af dig."

"Hvad mener du, holder af dig?", spurgte jeg.

Hun tøvede igen eftertænksomt, gav da sit svar uden betænkning: "Han er villig til at høre på dig, dine problemer er vigtige for ham. Han accepterer dig og prøver på at hjælpe dig til at gøre fremskridt."

Det må bemærkes, at der ikke blev sagt noget om lærerens dygtighed, om hans store fond af kundskaber, om hans iøjnefaldende historiske forståelse eller hans strålende form for undervisning.

Gennem de 33 år jeg har haft lejlighed til at undervise unge mennesker om Evangeliet, har jeg spurgt mange af dem, hvad de følte var den største hjælp, de modtog af deres lærere i Kirken. Det mest almindelige svar var: "De hjalp mig med at se en mening med mit liv."

Skønt de ikke kunne give en professionel analyse af deres læreres evner, kunne de anerkende hvordan lærere med forståelse hjalp dem med at optage det lærte i deres tilværelse.

Læreren som Menneske

Mennesker handler og virker i bestræbelse for at opnå deres vigtigste mål i livet. Det er sandsynligt, at det vigtigste af disse mål er ønsket om at opnå selvrespekt og vinde anerkendelse fra betydningsfulde personer i ens liv. På den måde vil den, der har prisværdige mål i livet, søge anerkendelse fra hæderlige lovlige mennesker. Et menneske med en svag karakter tiltrækkes af dem, hvis liv ledes af slette principper. Omgangskredsen er betydningsfuld med hensyn til fastlæggelsen af vor menneskelige adfærd.

En belønning som er mest tilfredsstillende for et barn, er en voksens kærlighed, hvad enten det er forældre eller en lærer. Når barnet har et sikkert bevis for, at hans lærer holder af ham, vil han gøre alt for at glæde ham. Når han er sikker på sin lærers kærlighed, vil han fortsætte med at være modtagelig og forsøge på at efterligne ham. F. eks. har en afholdt træner kun ganske lidt brug for at diskutere det 89. afsnit i Lære og Pagter med deltagere på sit hold, hvis han har opstillet sådanne standarder, at de ved, han forventer af dem, at de lever et rent liv og træner hårdt. De praktiserer i deres eget liv

de principper, de er blevet undervist i ved eksemplets magt.

Spørgsmålet opstår nu: "Hvordan kan en elev vide, at hans lærer holder af ham?"

Denne forsikring fremkommer og viser sig for eleven på mange tilsyneladende ubetydelige måder. Læreren må på en eller anden måde vise hver elev opmærksomhed i løbet af timen. Det kan være et håndtryk, et smil eller ved at øjnene mødes. Hvis læreren har vist tilstrækkelig interesse for sine elever ved at lære deres navne, sætte sig ind i deres interesser, deres mål og forhåbninger, såvel som nogle af deres nederlag og problemer, vil de føle hans kærlighed til dem.

Den lærer, der vil gøre sig den ulejlighed at bemærke blot de mest beskedne præstationer og tegn på vækst og fremskridt hos eleverne, vil eje deres kærlighed og hengivenhed. Han vil også opfatte det mindste vink, eleverne giver, der antyder at de er interesseret i yderlig diskussion af et princip eller problem. Mange unge mennesker finder det vanskeligt at bede om lejlighed til at fortælle en eller anden om deres tvivl, deres frygt eller forvirring. De vil gøre en meget beskedent tilnærmelse, undertiden kun indirekte. Hvis læreren er følsom, kan han hjælpe dem med at komme ud af deres skal, og afsløre og diskutere fuldt ud det, som virkelig bekymrer dem.

Den følelse af kærlighed og omsorg læreren har for sine elever må være ægte og uforfalsket. Børn, især halv-voksne, vil straks opdage hykleri og egoisme fra lærerens side. Dette, samt misbrug af fortrolighed og tillid, vil virke ødelæggende på en lærers mulighed for at inspirere sine elever til at efterleve en lektie om Evangeliet.

Det er ikke muligt at nævne alle de skridt, en lærer kan tage for at opnå en ægte følelse af kærlighed og tillid til sine elever, hver lærer kan være i besiddelse af individuelle egenskaber og evner til at udvikle en sådan følelse. Han bør planlægge og gennemføre sin egen udvikling, forandre og forstærke den fra tid til anden. Så godt som hver måned burde han sidde ned og objektivt vurdere sin undervisning for at se de fremskridt, han har gjort og lægge planer for at styrke sig selv, hvor det kan og skal gøres.

En advarsel til lærerne må fremsættes her. Selv de mest forskelligartede undervisningsformer eller metoder kan ikke vinde elevernes tillid og hengivenhed, medmin-

dre der er en ægte følelse af kærlighed og omsorg fra lærerens side. Hans følelser må udspringe fra det bestemte formål at huske, at han beskæftiger sig med et evigt væsen, et bogstaveligt barn af en himmelske Fader, hvis kærlighed og omsorg for sit barn langt overgår forestillingen om selv den mest opofrende lærer. Kun når han underviser sine elever under disse forudsætninger, kan han betragtes som et værdigt eksempel, som de kan indrette deres liv efter.

Forstandsmæssigt bør eleven kunne se det logiske og fornuftige i det, han bliver belært om men føler sig ofte ikke stærk nok til at kunne det eller forandre sin tilværelse, han svækker tilskyndelsen til at føre det lærte ud i praksis. Han kan gå så langt som lære ordene. Det kan sammenlignes med, at han, hvis det var i en klasse i skolen, hvor han nødvendigvis må give et "rigtigt" svar for at få en god eksamen, ville lære at fremsige et svar, der vil give ham denne karakter. Han vil imidlertid mene, at det ikke var formålet med undervisningen at gøre læresætningen til en del af hans tilværelse. Sammenlign denne indstilling med den de 3000 havde, som hørte Peter give sin mindeværdige prædiken på pinsefestens dag:

"Da de hørte dette, stak det dem i hjertet, og de sagde til Peter og de øvrige apostle: 'Brødre, hvad skal vi gøre?'" (Apostl. Gern. 2:37).

Her har vi et fuldkomment resultat af undervisning i at være "Ordets Gørere". De tilstedeværende hørte belæringerne d. v. s. de modtog oplysningen helt og fuldt. Af større betydning, de var "ramt i hjertet", de var rede til at foretage det vigtigste skridt i undervisningsprocessen med et ønske om at blive aktivt og personligt engageret. Deres spørgsmål var: "Hvad skal vi gøre?"

Der er mange årsager til at mennesker bliver "stukket i hjertet". Uden tvivl var Peters tilhørere overbevist ved hans oprigtighed, dybden af hans vidnesbyrd og hans kærlighed til dem, som det kom til udtryk ved hans ønske

om at velsigne dem gennem deres antagelse af Jesu Kristi Evangelium. Det må være på samme måde eleverne "bliver stukket i hjertet", når de føler, at deres lærere har en personlig, individuel interesse i hjertet for dem. Hvis de kan føle, at deres lærere er levende interesserede i deres muligheder for at udvikle og bevare en god indstilling og stræbe efter anerkendelsesværdige mål, er de meget mere indstillet på at foretage sig de nødvendige skridt for at opnå en sådan udvikling. Lærere bør omhyggeligt vurdere hver lektie, de giver, for virkelig at være sikker på, at hver elev modtager personlig tilskyndelse til at blive stærke på de områder af Evangeliet, som lektionen bygges på.

Eleverne må føle, at læreren har en fast overbevisning om og tro på de principper, han underviser i. De må føle, at han har et vidnesbyrd om Herrens And. De må også føle, at han har brugt Evangeliets principper som grundlag for dannelsen af det livsmønster, hvorefter han selv lever.

Hvis mennesker nogensinde skal blive selvstændige nok til fuldt og helt at bruge deres handlefrihed, må de tilegne sig tillid til deres evne til at lede deres egne handlinger og stræben i livet. Det betyder, at læreren må hjælpe dem til at se formålet med deres handlinger, hjælpe dem med at foregribe de endelige resultater. Læreren bør se sig selv som leder, ikke én der blot uddeler oplysninger. Den dygtige lærer giver først sine elever hjælp og vejledning, efter at de selv har gjort alt for at bestemme egen målsætning og kursen for deres handlinger. En illustration af denne form for undervisning kan f. eks. omhandle beslutningen om, hvorvidt unge mennesker bør deltage i drikkegilder. Den dygtige lærer vil hjælpe sine elever til at bedømme fortrin og uheldige sider ved selskabsdrikkeri, alle forhold taget i betragtning, inkluderende dets indflydelse på deres fremtidige liv. Han vil hjælpe dem med at bedømme den begrænsede værdi af

selskabelig anerkendelse under coctailselskaber der kan tilbydes, i forhold til den barske realitet, for den altid nærværende mulighed for odelæggelsen af personligheden, narkotika-misbrug, indblanding i lovbrud, alvorlige fysiske skader for sig selv og andre, øget modtagelighed for sygdomme, tab af hjem og familie, erhvervs-mæssig fallit og fattigdom, og leve sine sidste år i strid og spektakel og, det vigtigste af alt, den åndelige undergang, der vil resultere i tabet af et liv i evig glæde. Når læreren har hjulpet sine elever til en gennemgribende viden om problemet, bør han fortælle dem om muligheden for at bruge deres handlefrihed og forklare dem, at afgørelsen nu er deres. De må tage stilling til hvilken retning, de vil styre.

Læreren må gøre sig klart, at det kan være nødvendigt at hjælpe eleven med at løse kortsigtede problemer, der vil opstå med beslutningen om ikke at deltage i selskabeligt drikkeri. F. eks. vil elever, når de rejser hjemmefra for videre uddannelse, opdage, at de der i kraft af en stilling kan fremme eller hindre deres faglige dygtig-gørelse, vil øve et konstant pres på dem, for at få dem til at "nyde et lille glas engang imellem". På det punkt trænger eleverne ikke til endnu en lektie om Visdoms-ordet. De trænger til hjælp til at kunne afslå det personlige pres fra mennesker, som har ordet i deres magt, men som er åndeligt underudviklede eller åndeligt døde. De trænger til hjælp til at bevare det langsigtede perspek-tiv, de havde for øje i klasseværelset.

Der er almindelig enighed om, at en elev kun lærer hvad han oplever som en erfaring. Erfaringen berører måske kun sind og følelser, måske viser den sig mere åbenlyst. Lærere accepterer almindeligvis dette princip i ord, men sjældent fører de dem igennem i gerningen.

Da mennesket har den egenskab at modtage erfaringer gennem andre, d. v. s. ved at bruge deres fantasi, bør lærere planlægge deres lektier, så religionshistorien og lektierne, de underviser i, vil forårsage en sådan praktisk erkendelse. Det betyder at læreren må præsentere sine lektier, så de passer til elevernes alderstrin, begreber og åndelige udvikling. Lektierne må indeholde opnåelige skridt hen imod elevernes mål i dagliglivet. I nogle tilfælde vil det være nødvendigt for lærere at hjælpe deres elever at skabe, forandre og yderligere udvikle deres målsætning, før de kan få tilskyndelse til at udnytte lek-tiematerialet. Uden tvivl har Frelseren haft dette i tan-kerne, da han sagde: "Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, thi de skal mættes." (Matt. 5:6). Han erkendte fuldt ud, at den enkeltes livsmål må være stærkt og ønskeligt, før han kan blive "mættet", eller hjulpet til at vokse og udvikle sig.

Hvordan kan vi engagere eleverne i at tilegne sig erfaringer? Vi kan:

1. Lade eleverne vide hvorfor de studerer særlige emner. Ved begyndelsen af hver lektie klart fremføre det princip eller principper, det drejer sig om. Lade eleverne under lektionen påvise placeringen eller vigtigheden af så-danne principper i deres liv.

2. Give eleverne mulighed for at fortælle om den særlige måde, på hvilken hver lektie passer i deres liv. De

skulle bringes til at tænke på bestemte detaljerede trin, der må tages, hvis principperne på tilfredsstillende måde skal kunne overføres til deres eget liv.

3. Huske at generalisering er nederlag for undervisning i læren om at være "Ordets Gørere". Elever skal have erfaring gennem andre, eller på anden måde, hvert enkelt skridt må tages, hvis de med held skal anvende Evangeliets principper i deres liv.

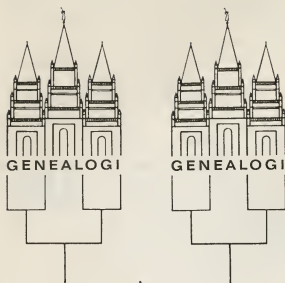
4. Få fremstillingen til at svare til elevernes evner, erfaringer og udviklingsstrin. Lektien bør inddeles omhyggeligt på den måde, at der begyndes med enkle, begræn-sede forklaringer, hvorefter der går videre til de mere vanskelige fremstillinger. F. eks. kan læreren foreslå 3 smil om dagen, at rose en eller anden, og styre sin trunge én gang om dagen, hellere end at arrangere et program, der går ud på altid at smile og rose, og aldrig at miste kontrol over tungen.

5. Husk på, at elever udfører tingene mere sikkert og fuldkomment, når de har en bestemt, rimelig tidsfrist for deres handling. "Når-som-helst"-opgaver sætter kun lidt igang. Hvis der gives en lektie om tiende, bør målet være at betale tiende den dag eller i det mindste før den næste lektie skal gives.

6. Hele tiden forstærke holdning, udvikling og foran-dring af opførsel. Lærere skulle ofte tage et tilbageblik over hver elev for at konstatere hvilke fremskridt, han eller hun har gjort. De bør opmuntre og rose deres elever og belønne dem med anerkendelse. Der er mange, der føler vi går glip af en god lejlighed til at styrke og be-fæste dem, som allerede lever efter Evangeliets princip-per, men som stadig trænger til opmuntring og ny styrke. Alt for ofte viser man unge mennesker alt for lidt personlig opmærksomhed, fordi de tilsyneladende ikke trænger til forældres og læreres omsorg.

7. Hjælpe eleverne til at foreslå beløende erfaringer der har givet iøjnefaldende resultater, resultater, som de selv, og de, hvis anerkendelse de stræber efter, vil være i stand til at se. Åbenlyse handlinger har en atmo-sfære af noget realistisk over sig, der får anvendelsen af princippet til at synes sandfærdigt og fornuftigt.

8. Konstant holdning og opførselsforandring afhænger af om den pågældende føler sin egen værdi, at der er et formål med livet. Religionslærere bør bestræbe sig på stadig at styrke deres elevers følelse af eget værd. De kan hjælpe deres elever ved at påpege, at Herren vil belønne dem, mere for hvor godt de udfører deres arbej-de i livet og i Kirken end for de stillinger, de indtager. De bør stadig understrege, hvor stor betydning hvert individ har for Gud Faderen og Hans Søn Jesus Kristus, for opnåelsen af udødelighed og evigt liv for hele menneske-slægten. Det bør fremhæves, at nu er alle tiende gyldne æra, en æra, som alle de gamle profeter har set hen til med længsel. Elever bør hjælpes til at forstå, at deres værdi som menneske ikke ligger i, at de lever på jorden i denne særlige tidsperiode, og heller ikke i at de er medlemmer af Kirken, men snarere i at de er de mest be-standige "Ordets Gørere", der nogensinde har levet på jorden. ○

Et af de store mysterier i Kristendommen i vore dage er den udtalelse af Apostlen Paulus, som er gengivet i Brevet til Hebræerne, 11. kapitel vers 39 og 40. De forklaringer om betydningen af disse vers i Skriften, som moderne teologer giver, er vage og ikke oplysende. Sidste dages hellige, som har det vidnesbyrd, at Gud igen har åbnet himlene og gengivet den guddommelige sandhed med Profeten Joseph Smith som mellemlid, finder hverken mystik eller tvivl i de ord, som Paulus skrev til hebræerne.

Paulus formanede de trofaste hellige til at forøge deres tro på vor Herre Jesus Kristus. Han berettede for dem om de oplevelser, som Guds profeter lige fra Adams dage til hans tid havde haft. I ord lagde han frem for

De kan ikke blive fuldkomne uden os

dem, hvorledes tro var den drivende kraft til al handling. At det var ved tro, at Herrens profeter havde været i stand til at udføre alt, hvad Gud befalede dem at gøre.

Som afslutning på disse dybsindige ord sagde Paulus: "Og skønt alle disse fik godt lov for deres tro, oplevede de ikke at se forjættelsen opfyldt. Thi Gud havde for vor skyld noget bedre for øje, så de ikke skulle nå til fuldendelsen, uden at vi var med." I det trettende vers af samme kapitel får vi et glimt af forklaringen. "I tro døde alle disse uden at have opnået, hvad der var forjættet; men de så og hilste det i det fjerne og bekendte, at de var fremmede og udlændinge på jorden." (Heb. 11:13)

I en åbenbaring til Profeten Joseph Smith finder vi følgende ord angående de forjættelser vore forfædre fik. "Gud vil give jer (de hellige) kundskab gennem sin Helligånd, ja, gennem den Helligånds udsigelige gave, der ikke siden verdens begyndelse er blevet åbenbaret førend nu, og som vore forfædre længselsfuldt forventede skulle åbenbares i de sidste tider, mod hvilken tid, som var forbeholdt deres herligheds fylde, englenerne vendte deres sind." (L. & P. 121:26—27)

Sidste dages hellige har en fuldstændig forståelse af meningen med Pauli udtalelse i Brevet til Hebræerne. Vi ved, at Paulus hentydede til det store sidste-dages værk, som skulle gengives gennem Profeten Joseph Smith. Den gamle apostel hentydede til den kendsgerning, at vore fædre var blevet gjort bekendt med den guddommelige sandhed, at Gud, den Evige Fader, havde til hensigt, endda

før denne verdens grundvold, at vi skulle frelses som familier. Ingen enkeltperson skulle modtage en fylde af glæde, med mindre den pågældende adlød det gengivne evangeliums principper og ved det Hellige Præstedømmes magt blev beseglet til et evigt familiesamfund.

Den 6. september 1842 skrev Profeten Joseph Smith et brev til alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og gav detaljerede instruktioner angående vort arbejde for de døde. Af dette brev citerer vi følgende: "Og lad mig nu forsikre jer, mine højt elskede brødre og søstre, at disse er grundsætninger med hensyn til de levende og døde, som ikke kan forbigås i ligegyldighed, da de berører vor frelse. Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse, som Paulus siger om fædrene, "at de ikke kan fuldkommes uden os, ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde." (L. & P. 128:15)

Som Præsident Joseph Fielding Smith har udtalt: "Hvad var den forjættelse, som vore fædre fik, som skulle gå i opfyldelse i de sidste dage ved at børnenes hjerter skulle vendes til deres fædre? Det var den forjættelse Herren gav gennem Enok, Esajas og profeterne til jordens folk, at den tid skulle komme, da de døde skulle blive forløst." (Doctrines of Salvation, Vol. 2, p. 154)

Denne store lære, indstiftet af vor Himmelske Fader, bevidnet af Israels profeter, forkyndt i al enkelthed af verdens Frelser, praktiseret af hellige mænd i tidernes midtes forvaltning og atter bekræftet i vore dage og vor forvaltning, er Guds kraft til frelse.

Jesus lærte os, at hver eneste sjæl, som nogensinde har levet på denne jord, ville komme frem af graven. Han sagde: "Sandelig, sandelig siger jeg eder, den time kommer, ja, er nu, da de døde skal høre Guds Søns røst, og de, som hører den, skal leve . . . Undres ikke herover! thi den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst, og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom." (Johs. 5:25, 28—29)

I dag er den sandhed kommet frem i verden, at hele menneskeheden kan få lejlighed til at blive frelst, idet hver sjæl har det privilegium at høre sandheden og adlyde dens evige love, enten for sig selv medens de er i dette liv, eller for dem som døde uden mulighed for at høre sandheden, ved at lade dette værk udføre for dem gennem deres børn og øvrige familie. Atter citerer vi Profeten Joseph Smiths ord: ". . . thi jeres døde skal dømmes i overensstemmelse med bøgerne efter deres gerninger, hvad enten de har udført forordningerne i egen person eller gennem stedfortrædere efter de forordninger, Gud har indstiftet til deres frelse, førend verdens grundvold blev lagt, i overensstemmelse med de optegnelser, de har ført over deres døde." (L. & P. 128:8)

Der kunne ikke findes nogen mere passende slutning på denne lektie end indtrængende at opfordre alle hellige overalt til at lytte til Herrens ord, når de udfører dette vigtige arbejde. Ikke alene for vor egen frelse og ophøjelse, men for frelse for alle dem, som er gået bag sløret, thi deres frelse er lige så vigtig som vor frelse, for vi kan ikke blive frelst uden vore afdøde slægtninge. Med Profeten Joseph Smiths ord: "Brødre, skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod, brødre, og fremad til sejr! Lad jeres hjerter fryde sig og være glade. Lad jorderige bryde ud i sang. Lad de døde synge frydesange til evig pris for kong Emanuel, som, før verden blev til, har bestemt det, der vil sætte os i stand til at udfri dem af deres fængsler; thi fangerne skal frigives." (L. & P. 128:22)

* W. Dean Belnap er praktiserende læge og kirurg, medlem af fakultetet ved University of Utah College of Medicine. Han tog sin embedseksamen fra U. of U. 1947. Broder Belnap har virket som stavsmissionær i Salt Lake City og i Washington D. C., og som fører på Tempelpladsen i over 8 år. Han er medlem af Præstedømmets genealogiske komité og er gift med Mary Elen Bennett; de har fem børn.

TOBAK og menneskets ånd

AF W. DEAN BELNAP*

At ryge er en dårlig vane. Det ser ikke ud til, at den, der tvivler om dette, har noget sundt bevisgrundlag at fremføre. Atter og atter har de medicinske og psykologiske videnskaber fremskaffet beviser, der påpeger cigarettens nedbrydende egenskaber. Foruden de fornyligt fundne beviser på sammenhængen mellem cigaretrygning og lungekræft har flere autoriteter gjort andre interessante og sensationelle opdagelser vedrørende cigaretter. E. A. Murphy og J. F. Mustard afslørede, at kroniske rygere var mindre egnede til at modstå virkningerne af radioaktive stråler end ikke-rygere, og at rygning hindrede knoglemarvns arbejde, som består i at fabricere blod. A. J. Schaffer gør opmærksom på, at der fødes flere børn for tidligt blandt rygende kvinder end blandt ikke-rygende, og at dødelighedsprocenten blandt disse for tidligt fødte børn er større blandt dem, der er født af rygere. Ifølge A. R. Lindesmith og A. I. Strauss findes der en hel del beviser på, at ikke-rygere i almindelighed må regnes for at være "besindige, pålidelige, hårdt arbejdende, og stabile i ægteskabet," og at de ifølge statistikken har færre ægteskabelige vanskeligheder end rygere.

Op således hober beviserne sig op. Stump for stump, stykke for stykke samles de mange beviser til — set fra et rent videnskabeligt synspunkt — at støtte Herrens ord om, at "tobak er ikke for legemet". Nikotin i store mængder kan tage magten over nervesystemet og være årsag til alvorlige krampes. Rygning forårsager, at en mand reagerer som om han var 1500 meter højere oppe, end han virkelig er, fordi der ved rygning forbruges en tilsvarende mængde ilt.

Der er ingen, der vil modsige, at store mængder tobak er skadelig; der findes derimod mennesker, som påstår, at tobak i små eller mådeholdne mængder ikke er skadelig. De er, som de siger, stærkt overbeviste om, at "Det er givet, at store mængder af tobak er skadelig. Men det er overdreven nydelse af solbad også. Den kan give hedselag eller forbænding. Men mådeholden nydelse af solbad er sundt. Det er det samme med tobak. Når man nyder den i små mængder, gavner den. Den hindrer mennesker i at blive nervøse."

Så er der dem, der siger: "Mener De virkelig, at én cigaret om dagen er skadelig? Ok, De kan måske engang måle den smule nikotin."

Det sørgelige er, at disse mennesker efter alt at dømme er helt forkert indstillet, og det er noget af det, der gør tobakken til sådan et godt redskab for Satan. For tobakken voldrer en hel del skade uden hensyn til, hvor lidt man bruger af den. Den skader på et område, som de fleste mennesker.

Angstfornemmelser er vagtposter

Det lyder næsten komisk at tale om et menneske, der forbliver "mådeholden ryger" hele sit liv, når man forstår og erkender tobakkens yderst kraftige vanedannende tendenser. Grunden til denne hang ligger i vore angstfornemmelser. Vi har allesammen problemer og bekymringer, og nårsomhelst denne angst på falsk måde eller kunstigt elimineres, vælder menneskets lavere instinkt frem og samtidig med den en følelse, der kræver, at han gentager eksperimentet.

Tabet af den pre-frontale lobus fjerner skyldfølelsen over rygningen og angsten for konsekvensen. Og der har vi så personen, der ryger, for at han kan holde op med at bekymre sig over, at han rygger. Det er ligesom manden, der drikker for at glemme, at han er drunker. Jo mere skyldfølelsen fjernes, des stærkere bliver nydelsen og tilfredsstillelsen ved det skadelige middel, indtil rygeren opdager, at han næsten er fri for skyldfølelse; og når skyldfølelsen reduceres på ét af de forbudte områder, bliver den — eller angstfornemmelsen naturligvis også reduceret på andre områder.

Skyldfølelse er noget, vi allesammen høster gavn af. Den spiller en positiv rolle ved at få folk til at føle ansvar for deres handlinger. Sædvanligvis bliver en lidt-rygende til en meget-rygende; og når en mand siger, at han er "mådeholden ryger", så beskriver han blot et punkt på en linje — ikke et bestemt standpunkt.

Herren har med god grund givet os vor fornemmelse for ansvar. Han har pålagt os "alvorligt at engagere os selv i det godes sag". Vor skyldfølelse og vor angst er vagtposter og afvisere, der er stillet op til hjælp for os. Når vi føler overdreven ængstelse, eller hvis vi føler os skyldige, er det en advarsel om, at vi måske ikke er i harmoni med Herren, og at vor åndelige tilstand kan trænge til at blive styrket. Der er kun én reel måde at blive befriet for den spænding på: nemlig ved at rette sig efter Evangeliets love, ikke ved at tilsløre dem med tobaksrøg. At dulme samvittigheden med nikotin vil sige at dulme alle smertemodtagere i legemet således, at selv om vi måske ikke føler smerte, så lægger vi heller ikke mærke til, at vi brænder hånden i flammen.

Det var måske denne funktion af vor bevidsthed, Prædident McKay havde i tankerne, da han sagde: "At have en god samvittighed, når man er alene med sine tanker, er som at være sammen med gode og kærlige venner. At fortjene sin egen selvrespekt giver karakteren styrke. Samvittigheden er det led, der binder din sjæl til Guds And."

Dette led, samvittigheden, er en vidunderlig gave, og det er bespottelse i høj grad at døve og dulme den med tobak. Den kan blive en endnu større synd end den, man kan begå mod legemet med tobakken.

Den pre-frontale lobus er søde for menneskets angstfornemmelser. Det er her, hans bekymringer og frygt opstår. Rygningen døver disse fornemmelser. Lad os følge en proces. En mand er nervøs. Han ryger en cigaret og føler sig straks bedre tilpas, mere selvsikker. Hvorledes gik det til? Nikotinen i cigareten udførte en øjeblikkelig, kortvarig lobotomi, hvorved den delvis afskar den pre-frontale lobus og befriede angsten. Den mand har skadet sig selv på to måder. For det første har han i en vis grad midlertidigt afskåret sig selv fra den mest guddommelige del af sin natur, og for det andet har han givet det lavere nervecenter, gangliet, "det", overtaget over super-jeg'et.

"Det" nyder ifølge drs. Alfred R. Landesmith og Anselm I. Strauss denne frigørelse fra super-jeg'ets tilbageholdende indflydelse, glæder sig over de behagelige fornemmelser, den modtager, og kræver af psyken, eller jeg'et, en gentagelse af oplevelsen. Når virkningen af nikotinen ophører, begynder den pre-frontale lobus, super-jeg'et, at virke igen, men gangliet, "det", kræver en stadig gentagelse af den behagelige oplevelse. For at give det, hvad det ønsker, og for at lette den spænding, der igen har indfundet sig, ryger manden en cigaret til, og så gentages det hele. Hvergang dette sker, vinder gangliet, "det", det lavere nervecenter, i magt. Dette er begyndelsen til at blive forfalden. Det er bemærkelsesværdigt, at menneskets åndelige begavelse, den, som gør ham til menneske til forskel fra dyrene, er den, som lider mest, når dette sker. Atter viser psykometriske prøver, at individets evne til at anvende den rette følelsesbetonede tolkning af tankeprocesserne svækkes. Med andre ord: mennesket mister den fine skarphed i sin evne til at elske, hade, føle glæde og følelsesbetonet smerte.

En bevidstheds-lobotomi

Hvori består så nikotinen virkning på hjernen, og hvor skadelig er den? For at kunne besvare dette, er det nødvendigt, at vi yderligere diskuterer den pre-frontale lobus (pandelappen). Husk nu, at den pre-frontale lobus er det virkende center for menneskets bevidsthed. For nogle få år siden forsøgte psykiaterne, i erkendelse af at mange menneskes angstfornemmelser havde deres plads i den pre-frontale lobus, at helbrede patienter med sindslidelser ved at udføre en operation, der kaldes for pre-frontal lobotomi ("det hvide snit", l. R.). Det vil sige, at de skilte den pre-frontale lobus fra den øvrige hjerne, så den blev uvirksom. Mærkeligt nok blev mange af de patienter, der blev behandlet således, "kureret". De havde ikke længere de angstfornemmelser, som havde plaget dem.

Men — selv om de var intellektuelt normale, var de hverken lykkelige eller bedrøvede. De udviste en fuldkommen sløv, udtryksløs ligegyldighed over for de ting, de skulle have interesseret sig stærkt for. Disse mennesker havde fået fjernet selve det, som Lehi i Mormons

Forts. på side 242

Der er brug for dig

AF CARL W. BUEHNER

Lamperne over stuerne i den lange hospitalsgang blinker nu og da som et signal til den vagthavende sygeplejerske, at en patient på den pågældende stue ønsker noget eller behøver hjælp. Sygeplejersken rejser sig med det samme og besvarer signalerne, så hurtigt som de kommer fra de forskellige stuer. Kort sagt: der er brug for hende.

En grenspræsident sagde engang: "Jeg kan finde tyve mænd, som vil sige ja til en "søndagsstilling", men ikke én eneste, som vil tage på week-end med en spejdertrop." Måske kunne vi alle ved denne lejlighed lære noget af sygeplejersken. Hun er helt alene. De krævende lys betyder bogstavelig talt, at et liv afhænger af dem. Kaldet: "Hvis ikke dig, hvem så? — Hvis ikke nu, hvornår da?" har kun ét svar: "Det må jeg svare på — nu."

Der er brug for os i forskellige stillinger i Kirken af mange grunde, som ikke altid er lige indlysende for den udenforstående. En er f. eks. god til at tage sig af småting. En anden har fantasi og er god til at arrangere. En tredje er en rigtig "gå-på-mand".

Der er nogle mennesker, der er brug for p.gr.a. deres hurtighed, fordi de aldrig triller tommelfingre. Andre er der til gengæld brug for, fordi de minder os om den kendsgerning, at det er nyttigt at slippe lidt af og have tålmodighed og ikke tage sig selv alt for højtideligt. Stadig andre er i besiddelse af evnen til at være venlige og forstå andre.

Hvad end din evne er, så udnyt den når det er nødvendigt. Udvikl din pligtfølelse. Denne pligtfølelse vil være dig et stærkt rygstød, og den vil hjælpe dig til at udføre ting, som kun du, med Guds hjælp, kan gøre — og ofte ting som kun du vil gøre.

Hvad vi alle må huske er, at Herren kender sine børns behov. Han ved, hvilke erfaringer vi kan gøre ved at have en stilling såvel som den nytte, vi dér kan gøre. "Livet er én stor lektie i ydmyghed." Hvis vi er villige til at lære, vil vi byde disse erfaringer velkomne. De kommer til "høj" såvel som til "lav", men de er uden tvivl mest værdifulde for dem, der har lært den evige sandhed, at der er brug for dem.

Gør dit personlige lederskab mere effektivt

Lederskab er blevet defineret som "den kunst at påvirke mennesker til ivrigt at stræbe frem mod en gruppes mål". Som ledere i G.U.F. er vi interesserede i at påvirke vore omgivelser til at stræbe frem imod målene i dette store ungdomsprogram.

For at blive mere effektive i dette hverv, må vi se lidt på det personlige lederskabs egenskaber og krav. Først må man være klar over, at det at være en dygtig leder kan man tilegne sig og forbedre. Enhver har altid nogen indflydelse på andre. Dette er grundlaget for lederskab. De, der er villige til at ofre sig og rede til at udvikle denne indflydelse, kan blive bedre ledere.

Her er nogle af de egenskaber, som en god leder må prøve at udvikle:

En dygtig leder vil have øjnene åbne for de enkeltes behov, og han vil kunne hjælpe dem til at opnå dem. Der er f. eks. dem, der behøver regelmæssig opsyn, hvorimod de mere selvsikre og erfarne byder enhver lejlighed velkommen, der giver dem frie hænder i udførelsen af en opgave.

Gode ledere vil overtale og rådføre sig med den enkelte, snarere end at give bestemte ordrer. Her er nogle tips til at opnå dette:

- a) Stil forslag og giv dem tid til at modnes hos medarbejderne.
- b) Forklar hvorfor dit synspunkt vil kunne hjælpe andre involverede.
- c) Mød den anden på halvvejen. Indgå kompromis om nødvendigt.
- d) Stil spørgsmål, som vil hjælpe til forståelse af, hvad der er nødvendigt at gøre.

En leder med succes arbejder på at udvikle evnen til også at kunne se sagen med modpartens øjne. Denne evne til at sætte sig selv både åndeligt og følelsesmæssigt i et andet menneskes sted, kræver respekt for dette menneske, dets rettigheder og meninger.

En leder, der opnår noget, har også et personligt ønske om at nå sine mål. Dette giver sig til kende på mange måder som ved fasthed, at være parat til at arbejde hårdt og være parat til at gå løs på hvert nyt problem, der melder sig. Denne villighed er af stor betydning. Det viser sig, at de fleste ledere har denne som et ydre kendetegn.

En dygtig leder kender nøjagtigt det program, han har med at gøre. Netop derfor er han istand til at planlægge, organisere, træffe beslutninger, få samarbejde i gang, således at de stillede mål kan nås.

For at bedømme hvor vidt vi har succes som ledere eller ej, behøver vi blot at vurdere, hvor langt vores gruppe er nået med de mål, den har sat sig. For at være ledere må vi være målbevidste. Det endelige mål er opnåelse af det store G.U.F.-programs formål.

Forts. fra side 239

Bog siger er så væsentlig for menneskets følelse: evnen til at vurdere modsætningerne og blive følelsesmæssigt optaget af den kamp, som er liv. (Se 2 Nephi 2.) Undersøgere af dette har påvist, at det er det, der sker for ryggen. Han udfører en i hvert fald delvis bevidsthedslobotomi på sig selv.

Vi husker stadig, at nikotinen angriber de ædlere centre af organismen først. Den trænger ind i de små blodkar, der sørger for blod til den pre-frontale lobus, berøver den dens ilt og forårsager, at den for en tid kun delvis virker. Eller den forhindrer blodets adgang til selve cellmembranen, hvorved denne for en tid sættes uden for kontrol. Dr. Wilder Penfield, den verdensberømte professor i neurokirurgi, eksperimenterede med blandt andet alkoholen og tobakkens virkninger på den pre-frontale lobus. Hans undersøgelser viste, at brugen af alkohol eller tobak selv i små mængder fører til tab af den pre-frontale lobus' funktion.

Denne prøve blev foretaget ved hjælp af elektroencefalografi, meget følsomme forstærkninger af hjernens elektriske rytmer. Psykometriske målinger har afsløret, at mennesker, der ryger eller drikker, selv om det kun er i små mængder, mister evnen til at give kendsgerninger og tanker den rette følelsesbetonede fortolkning. Dette viser så afgørende det delvise tab af den pre-frontale lobus' funktion. Det er også yderst interessant, at en videnskabsmand R. L. Wexler og parret W. B. Geiger og H. S. Alpers har påvist en nær parallel mellem den fysiologiske og de fysiske virkninger af nikotinen og det nye narkotika, LSD, (D-Lysergic Acid). Både nikotin og LSD — påviser de — er specielle modstandere af et livsvigtigt stof i nervesystemet, som kaldes serotonin. En aftagen af serotoninet i central-nervesystemet bevirker en adfærd, der ligner sindssyge.

Super-jeg'et kontra det lavere instinkt (gangliet)

Hvorfor er dette så nedbrydende for menneskets åndelige velbefindende? Svaret ligger i den psykologiske bestanddel af mennesket, der svarer til dets fysiske del. Der er en meget fin balance i menneskets sind eller ånd. To kræfter virker i ham, ikke billedlig talt, men virkelig, bogstaveligt. Det er den pre-frontale lobus, bevidstheden, som psykologerne kalder "super-jeg'et", og det lavere nervecenter (instinkt = gangliet), kaldet "det". I det lavere nervecenter findes menneskets mere dyriske reaktioner, de lystbetonede impulser. Det er delvis super-jeg'ets opgave at forhindre "det" i at gå ud over sine beføjelser og blive det styrende center i hjernen. Brugen af tobak gør dette næsten umuligt.

overhovedet ikke tænker på, når talen er om tobak; og dog er det måske det mest livsvigtige af dem alle og det, hvor tobakken kan volde den største ødelæggelse. Det er det område, hvor menneskets højere, åndelige centre findes: bevidstheden, og den del af legemet, hvor den findes.

Lad os lige få klart en almindelig misforståelse angående tobak. Der er bestemt ikke noget, der hedder, at denne eller hin mængde nikotin ikke kan måles, eller at

den ingen indflydelse har på menneskets organisme. Det forfærdelige er netop, at selv en lille smule nikotin (eller alkohol) kan ændre den pågældendes psyke, så det bliver vanskeligt for ham at erkende sine uindskrænkede muligheder som et Guds barn.

Mine undersøgelser har vist, at selv om tobakken kun indtages i små mængder, har den magt til at dræbe sjælen. For bedre at kunne forstå dette, vil vi undersøge menneskets hjerne, eller i hvert fald den del, der giver ham hans enestående særstilling.

Den del af menneskets hjerne, der adskiller ham fra den øvrige dyreverden, kaldes "den pre-frontale lobus" (pandelappen). Det er den del af hjernen, der ligger bag panden lige over øjnene. Det er den del af hjernebarken, som er forædlet, og som mennesket er ene om at have. Den er sædet for det, man almindeligvis kalder "bevidstheden", evnen til at skelne mellem rigtigt og forkert. Her findes evnen til at kunne veje de modsætninger, vi møder i dette jordeliv, på vægtskålen. Den skelner mellem lyst og smerte, glæde og sorg, kærlighed og had, vrede og selvbeherskelse, godt og dårligt. Det, som gør et menneske til en ængstelig, anspændt skabning, er også anbragt i denne del af hjernen sammen med det, der giver ham kærlighed til sin familie og ønske om at vise godhed mod andre. Det er den pre-frontale lobus, der bogstaveligt talt gør mennesket til "et barn af Gud", hvilket giver ham evnen til at bruge sin fornuft og føje følelsesbetonet betydning til sin fornuft. Dr. Lecomte du Noüy bemærkede engang, at det var tilstedeværelsen af denne pre-frontale lobus, der gjorde forskellen mellem mennesker og dyr større end forskellen mellem levende og ikke-levende. Denne pre-frontale lobus er altså noget, som mennesket skal skønne på som en skat, for det er den, der fører ham nærmere til Gud. Den er den ædleste og mest følsomme del af nervesystemet.

Hvad tobakken først angriber

Den er den del af den menneskelige organisme, som tobakken først angriber. Under et forsøg med højerestående pattedyr sprøjtede B. Silverstrini nikotin ind i deres organismer. Små mængder påvirkede først frontal-lappen og de psykomotoriske centre (pre-frontal-lappen findes ikke hos dyr). Derefter blev følelsesområderne påvirket og endelig det "lavere" nervecenter, som huser legemets primitive livsfunktioner. Det er heraf nærmest at forstå, at hos et menneske, hvis pre-frontal-lap er endnu mere følsom end frontal-lappen, kan selv brøkmængder af nikotin mærkes. H. H. Perlman, A. M. Dannenberg og S. Sokoloff demonstrerede, at påviselige mængder nikotin trængte ind i modermælken og var tilstrækkelig til at ændre barnet fysiologisk. B. E. Hasama påviste, at uendelig små mængder nikotin, der cirkulerer i blodet, kan have målelig indvirkning på nervesystemet. Blot én del nikotin fortyndet med en million dele blod er alt, hvad der skal til for at frembringe fysiologiske forandringer i hjernens elektriske rytme. Så den idé, at en lille del nikotin ikke mærkes, er falsk. De ædlere centre i hjernen påvirkes, selv om der måske ikke viser sig noget ydre tegn derpå.

Kirken Går Fremad

Nyt distriktspræsidentskab i København Distrikt

Ved distriktskonferencen i København den 21. maj blev distriktspræsident Orla Rasmussen, som i 3 år har været distriktspræsident for København Distrikt, afløst fra denne stilling, og i stedet blev indsat og opretholdt broder Finn Vest Lykkegaard Nielsen, som i mange år var sekretær i distriktspræsidentskabet og sidst har været rådgiver til præsident Orla Rasmussen.

Som rådgivere til præsident Nielsen er kaldet broder Svend Aage Sønderby, 1. rådgiver, og broder Verner Korsgaard, 2. rådgiver.

Vi beder Gud velsigne disse brødre i det store, ansvarsfulde kald, der er pålagt dem.

Nye assistenter til missionspræsidenten

Den 18. maj er ældste Ross Clyde Brown blevet kaldet som assistent til missionspræsident Don L. Christensen.

Ældste Brown er født den 28. september 1945 i Murray, Utah, som søn

af Mr. og Mrs. Scott R. Brown, nu Sandy, Utah. Han kom til Danmark den 2. marts 1965 og har arbejdet i Aarhus, Randers, Taastrup, Hjørring, Odense og København, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Brown i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Den 29. maj er ældste Ralph Waldo Rasmussen Jr. blevet kaldet som assistent til missionspræsident Don L. Christensen.

Ældste Rasmussen er født den 1. marts 1946 i Brigham City, Utah, som søn af Ralph og Mary Ellen Rasmussen. Han kom til Danmark den 23. marts 1965 og har arbejdet i Haderslev, Aarhus, Herning, Gentofte, Viborg, Amager og Randers, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Rasmussen i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Aalborg G.U.F. på tourné

Efter et par måneders forberedelse på et program, bestående af sange, monologer, sketches og lystspillet »Jensen abdicerer«, og en forpremiere i Aalborg, startede vi Skærtorsdag den 23. marts på tourné i det Jydske Distrikt, hvor vi besøgte følgende byer: Herning, Aarhus, Horsens, Esbjerg, Odense, Vejle, Silkeborg og Randers og gav dem vort 2-timers underholdningsprogram. Om søndagen besøgte vi Vejle Søndagsskole, og nadvermødet overværede vi i Silkeborg; disse steder deltog vi på programmet med deklamation, sang og talere, omhandlende Kristi liv og død.

Alle steder blev vi hjertelig modtaget, og gæstfrihed fandt vi hos alle; en hjertelig tak derfor, også tak til deltagerne i tournéen for godt kammeratskab i de fem dage turen varede, en uforglemmelig oplevelse, som vi vil tale om mange gange.

Vi var 13 deltagere i turen, og vort program overværedes af ca. 500.

L.K.

Ny stilling oprettet

Efter Generalautoriteternes ønske er der blevet oprettet en stilling i den danske mission som **Public Relation Director**. Formålet med at oprette en sådan stilling er at gøre Kirken mere kendt udadtil og gøre offentligheden interesseret i at komme til os, og til dette formål anvende alle de moderne reklamemidler, som findes i vore dage. Til denne krævede stilling er blevet kaldet broder **Rasmussen**, der fra

sit borgerlige erhverv har meget stor erfaring i denne slags arbejde, og som er en dynamisk og energisk leder, som vil have alle muligheder for at udfylde stillingen til gavn for Kirkens arbejde i Danmark.

Broder Rasmussen blev opretholdt af Kirkens medlemmer ved maj-konferencerne i København og Aarhus.

Vi beder Gud velsigne broder Orla Rasmussen i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Tragisk dødsfald i Amerika

Fra tidligere missionær i den danske mission, D. Paul Jenkins, har vi fået meddelelse om, at tidligere missionær, **Earl B. Meek**, som arbejdede i Danmark for 5-6 år siden, er kommet ulykkelig af dage ved en frygtelig ulykke i Soda Springs, Idaho, hvor han arbejdede. En mængde hedt støv, som løsnede sig fra en maskine, ramte ham og nogle af hans kolleger, og han fik 3. grads forbrændinger over 90 % af sit legeme, så hans liv ikke stod til at redde.

Earl B. Meek efterlader sig hustru og to små børn, og søskende i den danske mission udtrykker den dybeste medfølelse med den hårdt ramte familie, som har mistet en god og kærlig ægte-mænd og fader. Æret være Earl B. Meeks minde!

Dødsfald i København Gren:

Den 19. maj døde søster **Ingeborg Sophie Jakobsen**, 81 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej den 24. maj. Æret være søster Jakobsens minde!

Missionærforflytninger:

13. maj:
Warren Olsen fra Søborg til missionskontoret.

Kenneth Reading fra Rødovre til Søborg.

Eddy Alred fra Rødovre til Næstved.
Robert Harris fra Næstved til Søborg.

18. maj:
Timothy Dye fra Aarhus til Vejle.
Richard Bell fra Vejle til Hellerup.
Richard Danley fra Hellerup til Hjørring.

Doug Thompsen fra Hjørring til Esbjerg.

Daryl Sondrup fra Esbjerg til Aarhus.
Steven Fales fra Nakskov til Odense.
Earl Ohlson fra Odense til København.

Ross Brown fra København til Missionskontoret.

Chris Weiermann fra Missionskontoret til Herning.

Kerry Allen fra Herning til Bornholm.
Rex Abegglen fra København til Nakskov.

Randall Knudsen fra Bornholm til Østerbro.

25. maj:
Norman C. Seibold fra Slagelse til Hvidovre.

Michael Sorensen fra Skive til Aalborg.

Chris Weierman fra Herning til Silkeborg.

29. maj:
Ralph Rasmussen fra Randers til Missionskontoret.

Layne VanOrden fra Østerbro til Randers.

Pigebeholdninger.

Sekretærer --- »Den røde bog« og »Klassekortene«.

Lærerinder --- »Lærerindernes personlige Rapportbog« (tidligere grøn, nu luserød).

Piger --- »de små personlige kort« (dem med ternerne).

Hvis I har ført disse optegnelser korrekt året igennem, skulle der ikke være nogen problemer med at finde frem til, hvilke piger der i år har tjent den personlige belønning og klassebeholdningen. Husk, at alle kravene i den personlige belønning skal være opfyldt, ikke blot antallet af møder. Enhver belønning bør være ærlig fortjent, hvis den skal give nogen glæde og være til nogen gavn. Vi glæder os til at modtage ansøgningerne inden d. 15. september fra de to danske distrikter.

Venlig hilsen **Anni Ringheim**.

G U F

Når disse linier læses, er FESTNORD forlængst afviklet, men ikke idet de skrives. Vi kan dog med god samvittighed benytte lejligheden til at takke alle deltagere, og ligeledes afle ledere, uden hvis hjælp FESTNORD ikke kunne være gennemført. Et støvne tager lang tid at forberede og implicerer mange mennesker, før det kan løbe af stabelen. Alle grene rundt i de tre lande, for så vidt som der er unge i dem, har arbejdet i det sidste halve år på at forberede gode inspirerende aktiviteter, som vi alle havde mulighed for at se ved vore Maj-konferencer. Et støvne er et stort samarbejde, og samarbejde er netop en af de ting, vi må lære her i vor jordiske tilværelse, og måske ikke netop en af de letteste. Jeg tror, vi alle har lært meget af at forberede os, ikke mindst vi i G.U.F.s Hovedbestyrelse. Vi takker jer allesammen, fordi I ville arbejde sammen med os.

Jørgen og Anni Ringheim,
G.U.F.s Hovedbestyrelse.

FØDELSSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

KØBENHAVN GREN:

Hans Frederik Jens Ludvig Juhl, Nørrebrogade 153, 65 år den 10. aug.

ODDER:

Mathilde Gjerulff, 90 år den 16. aug.

ESBJERG:

Christian M. Christiansen, 70 år den 28. august.

VELSIGNELSER:

Slagelse: 2. april:

Tage Holm Larsens og Conni Birgit Nielsen Larsens datter, **Vera Holm Larsen**, velsignet af sin fader.

Esbjerg: 7. maj:

Herluf Nielsens og Inger Jensen Nielsens søn, **Per Nielsen**, velsignet af broder Henry Jensen.

Dødsfald i Viborg

Fru **Helga Hørup**, som boede Ramsvej 3 i Viborg og i 8 år havde været værtinde for de skiftende missionærer, som har arbejdet i Viborg, døde den 31. maj og blev begravet den 2. juni. Æret være fru Hørups minde!

Missionærankomster:

Følgende missionærer er den 23. maj ankommet til den danske mission:

Michael Vernon Nielsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Slagelse.

David Phil Kelly fra Blackfoot, Idaho, beskikket til at arbejde i Hvidovre.

Howard Kimro Lundeen fra Van Nuys, California, beskikket til at arbejde på Østerbro.

Alpha Dale Sherrow fra Mexico, Missouri, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Jerry Keith Christensen fra Moreland, Idaho, beskikket til at arbejde i Skive.

Rodney Dee Fonnebeck fra Weston, Idaho, beskikket til at arbejde i Aarhus.

John Joseph Perry fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Robert Kay Tait fra Orderville, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Leo Durell Ericksen fra Logan, Utah, beskikket til at arbejde i Herning.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

22. maj:

Lee G. Noorda fra Seattle, Washington, efter sidst at have arbejdet i Odense.

29. maj:

Kurt Sønderhede Larsen fra Upland, California, efter sidst at have arbejdet i Silkeborg.

8. juni:

Ray DeLoy Olsen fra Hyrum, Utah, efter sidst at have arbejdet i Nørresundby.

Paul L. Sanders fra Otto, Wyoming, efter sidst at have arbejdet i Fredericia. 8. juli:

John Lowe fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

Flemming Fano fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København. 22. juli:

Rex Pitcher fra Cornish, Utah, efter sidst at have arbejdet som missionssekretær.

Edward Merle Johnson fra Artesia, California, efter sidst at have arbejdet i Viborg.

ORDINATIONER:

Aarhus: 9. april:

Willi Bloch Johansen ordineret til diakon af ældste Mike Terry.

14. maj:

Ewan Steenholdt-Nielsen ordineret til diakon af ældste Orson Henning Dietz.

28. maj:

Knud Peder Pedersen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Nordsjælland Gren: 9. maj:

Henning Launy Lindegaard ordineret til diakon af broder Poul Børge Andersen.

Fra Missionens

DON L. CHRISTENSEN

Præsidentskab

"JEG ER EN SIDSTE DAGES HELLIG". Det danske medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som i sit hjerte kan føle den varme, der kommer af denne udtalelse, er et velsignet menneske, for det medlem har et vidnesbyrd.

Forleden dag var der en af mine venner, som sagde, at et medlem af præstedømmet havde sagt: "Programmer, programmer, i årenes løb kommer der så mange nye programmer. Med hver ny missionspræsident kommer der nye programmer. Bare slap af og tag dem som de kommer". En sådan udtalelse er temmelig forbløffende, og det er vanskeligt at forstå at en positivt tænkende sidste dages hellig kunne være så passiv. Havde dette været Kirkens medlemmers indstilling, da Profeten Joseph Smith fik den ene åbenbaring efter den anden, så ville resultatet kun være blevet meget lille fremgang.

I selve dette år, 1967, vil der til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fremkomme, guddommeligt inspireret af Profeten David O. McKay, mange "fortsættelser" af de forskellige programmer, der

skal fremme arbejdet med at sprede Jesu Kristi gengivne Evangelium til hvert folk, hver slægt og hvert tungemål, således som det er profeteret.

"Jeg er en sidste dages hellig" er den betagende følelse vi har brug for i vort hjerte på beundringsværdig måde at bære vor del af byrden. Det er nødvendigt, at vi oprigtigt ønsker at hjælpe på enhver mulig måde. Jeg er sikker på, at du som en sand og hengiven sidste dages hellig har spurgt dig selv: "Hvor mange andre familier er lydlige mod Præsident McKay's påbud: 'Hvert medlem en missionær?'" Siden vort M/M-program blev indført sidste september, er der mange, mange familier, som har været med i denne yderst vigtige fase af arbejdet. Vore statistikker viser, at 50% af de omvendte, som er blevet døbt, er et resultat af, at I medlemmer arbejder sammen med missionærerne. Når man ser denne succes, kan man se nødvendigheden af "Hvert Medlem en Missionær" og ikke den "menneskelige tankegang", som man altfor ofte føler, at "De kan gøre det, men ikke jeg".

Der kræves, at man er et særligt menneske for at være et M/M-medlem. Det kræver et særligt menneske at tjene vor Fader i Himlen. Det kræver et særligt menneske at udstråle "Jeg er en sidste dages hellig". Ja, det kræver at man er et bogstaveligt Guds barn. Ja, det kræver et menneske fuldt af kærlighed til gerningen, og et menneske, som har omsorg for sine medmennesker, at være lydige mod Præsident McKay's udtalelse: "Hvert medlem en missionær".

Hvis I tror på at Jesu Kristi Kirke er guddommeligt inspireret, så opfordrer vi jer indtrængende til at fortsætte med jeres M/M-program.

Hvis I har taget imod sandheden af hele jert hjerte, sjæl, sind og styrke og føler at jert hjerte nu siger "Hvorledes kan jeg hjælpe?", er svaret: find udveje til at blive et M/M-medlem. Der er mange måder hvorpå et menneske kan blive en aktiv Medlem-Missionær.

Præsident McKay sagde ved april-konferencen til de hellige: "Lad os gøre Gud til midtpunktet i vort liv. At have samvær med Gud, gennem Hans Helligånd, er et af de ædleste mål i livet. Det er, når Guds kærligheds fred er kommet ind i sjælen, når det at tjene Ham bliver den drivende faktor i ens liv og tilværelse, at vi kan røre andres liv, anspore og inspirere dem, selv om der ikke siges noget." For mig er dette den indstilling der er nødvendig for at hjælpe med til, at vort M/M-arbejde skal lykkes. Vi må finde den bedste måde til at hjælpe M/M-arbejdet fremad på. Hvis du beder om hjælp med et oprigtigt hjerte og med den virkelige hensigt, så vil du få svar og blive rigeligt velsignet. Det er os, dig og mig, som må være optaget af vor Faders M/M-værk.